„Asztalt terítesz…”

E két szó hallatán, azonnal egy gazdagon terített asztal jut eszünkbe. Egy ünnepélyes ebéd, amilyen szenteste, vagy karácsony napjaiban fogad bennünket minden finomsággal megterítve, ahonnan bárki, bármennyit jóllakásig szabadon vehet és ehet. Vagy később az ünnepek elmúltával, amikor már annyira jóllaktunk, megtelítődtünk, hogy nem is tudunk gondolni a gazdagon megterített asztalra.

Szabad két szép ószövetségi szó mellé odatenni Jézus mondatát: *„mindennapi kenyerünket, add meg nekünk ma.”* (Mt 6,11) Azok, aki olvassák éves beszámolóinkat könnyen lehet, hogy éppen fotelben a duruzsoló kályha mellett teszik ezt. Az idei évben nagyon sokunknak meg kellett tanulnia, hogy a kórházi tálcán betegágyhoz érkező ebéd is ebbe a két szóba sűrűsödik össze. Bizony sokszor hálás az ember, hogy lélegeztetőgéptől és infúziótól megszabadulva, már újra kaphatja ezt az „asztalt”. Lehet, hogy nem olyan gazdag, lehet, hogy nem olyan finom, de mindenféleképpen a gyógyulást, a holnapot és a jövőt jelzi. Bizony a mi asztalunk az infúzió által való táplálástól kezdődik és a roskadásig megtelt karácsonyi ünnepi asztalig tart.

Újságunk bizonyos értelemben egy terített asztal, ahol a terítéket végig lehet venni, el lehet olvasni, és természetesen lehet belőle válogatni, csipegetni. A szerkesztő mindenféleképpen egy olyan szülő szeretne lenni, aki minden asztalhoz telepedőt arra szeretne rávenni, hogy pl. a sárgarépát ne tolja a mélytányér szélére, az összes fogást ne csak kóstolja végig, hanem rágja és eméssze is meg. Olvassa végig az ünnepek alatt mindenki kiadványunkat! A korábbi években úgy szerkesztettük az újságunkat, mint egy gazdagon terített asztalt, amely csábít másokat is letelepedni, azaz beszámolóink hívogatók is egyben, gyülekezeti és intézményi közösségeinkbe. Szeretnénk, hogy felismerhető legyen bennük, hogy mindez 2020-ban Hódmezővásárhelyen történt velünk. Inkább hétköznapi asztalhoz, ebédhez hasonlítanám cikkeinket, ahol az édességek mellett, savanyúságok is magunkhoz vehetők, hiszen ez is része volt életünknek. Éppen úgy, mint ahogy családjainkat érték örömök és bánatok is ebben az évben.

E két szó hallatán *„Asztalt terítesz…”* csak másodjára jut eszünkben az asztaltársaság. Ha ismeretlen, új munkahelyen vagyunk, akkor az ebédlőben, vagy akár egy étterembe belépve mindig először az üres asztal mellé ülünk le. Mintha egy kollégiumban lennénk, és az újonnan érkezőt méricskélnék a többi asztalnál ülők. Viszont ha odahaza vagyunk, és naponként terítjük meg asztalunkat, akkor annak minden csínját-bínját ismerjük. Nemcsak a helyünk, esetleg a szokott poharunk, vagy evőeszközünk kerül a helyére, hanem minden mozdulatunk a terített asztal körül. Jól begyakorlottan, szinte szavak, kérdések nélkül tudjuk, mi fog következni egymás után, ki, miből, mennyit fog szedni és enni. Minden megemlített helyszínen érezhetjük, mennyire is fontos az asztaltársaság. Nem kívánhatunk most mást, mint azt, hogy karácsonykor mindannyian ne csak sok finomságot ehessünk, hanem szeretteinkkel lehessünk együtt.

Jó érzés nem idegenként tekinteni másokra, hanem testvérként!

Aki újságunkat kézbe veszi, annak észre kell vennie a mi „asztaltársaságunkat”, gyülekezetünket, annak szűkebb és tágabb közösségeit. Lesznek olyan olvasók, akik évtizedek óta családtagként vannak közöttünk, és számítanak a beszámolókra. De bizonyára lesznek olyanok is, akik most veszik először kezükbe hírmondónkat. Minden előítélet nélkül tehetik ezt, hiszen az első találkozást jelenti ez a kiadvány egyházközségünkkel, reményeink szerint belőle további bátorítást, erőt kaphatnak gyülekezeti közösségeinkbe, intézményeinkbe való csatlakozáshoz. Mert sokan elférünk egymás mellett!

Ugyanis ez a gazdagon megterített asztal nem a mi asztalunk, hanem Mennyei Atyánké. A zsoltáros Istenhez imádkozik és vallja meg, hogy Isten minden küzdelemben, ellenségek támadásakor is a legtöbbel, és a legjobbal árasztja el a benne hívőket. E két kiragadott szó egy imádság része, az Istenbe vetett reménység szava. Ezért került címlapunkra az Ótemplom úrasztala. Rajta nemcsak a gyümölcs és a zsemle, ami a mindennapi kenyeret, testi táplálékot jelképezi, hanem a Szentírás és a kehely, amely a lelki táplálékra, Krisztussal és egymással való közösségre utal. Kívánom, hogy ez év végén telepedjünk minél többen köré. A testté lett Krisztus, legyen minden karácsonyi asztalnak nemcsak vendége, hanem sokkal inkább gazdája. Áldott ünnepeket kívánok!

Bán Csaba
lelkipásztor

Imádság

Szerető Atyánk!

Lassan elérkezünk ennek az évnek a végére, bár Nálad *„idő többé már nem lészen”*, hiszen Te örökkévaló vagy. Ha visszatekintünk az elmúló esztendőre, akár az örömökre, akár a bánatokra, mégis hála van a szívünkben, mert minden élethelyzetben tapasztalhattuk, hogy

velünk volt és van a világ végezetéig, ahogy nekünk megígérte. Ő vigasztalt meg, amikor az emberi vigasztalás kevésnek bizonyult, és Ő szabadított meg olyan helyzetekben, amikor nem láttuk a megoldás kulcsát. Ezért hittel és bizalommal tekintünk a jövőbe, pedig emberileg nézve elmondhatjuk Pál apostollal együtt, hogy *„minden nap a halál révén állunk”*, különösen azok az embertársaink, akik az egészségügyben dolgoznak. A Te kezedben van az életünk, nekünk minden nap ajándék Tőled, amiért naponként hálát adunk. Bármi jönne is az elkövetkezendő időben, legyen biztatás nekünk az ige, hogy *„akár élünk, akár halunk az Úréi vagyunk.”* Így legyen! Ámen!

Szőke Ernő
újtemplomi gyülekezeti tag

Istentiszteleteink változó tere

Már rendelkezünk bizonyos tapasztalatokkal a tavaszi vasárnapi online istentiszteleti alkalmak megtartása kapcsán, és ezeket a továbbiakban szeretnénk hármas célból felhasználni, hogy

- amennyiben lehetséges, a járványügyi szabályok betartása mellett az ótemplomi istentiszteletünket még hatékonyabban és magasabb színvonalon tarthassuk a jelenlevőknek,
- az internettel nem rendelkező egyháztagjainknak a vasárnapi igehirdetést papíralapon legkésőbb hétfőn-kedden bizonyosan eljuttassuk,
- azok számára, akik internettel rendelkeznek, jó minőségben gyülekezeti alkalmainkat elérhetővé tesszük akár élő közvetítéssel, valamint honlapunkon,

facebook oldalunkon keresztül folyamatos tájékoztatást nyújtunk gyülekezetünk történéseiről.
Köszönöm az eddig elvégzett szolgálatokat nemcsak a lelkipásztor szolgatársaknak, hanem a segítő gyülekezeti tagoknak is. A korábbiakhoz képest a különbségekre hívom fel a figyelmet, és fogalmazok meg néhány átgondolni valót.
Mi volt a korábbi állapot?
Mindannyian, akik az Ótemplomban szolgálunk máshol és főleg más időben tanultunk teológiát és benne igehirdetéstant, bár az alap ugyanaz lehetett. Az igehirdetés vasárnapokon (kizárólag) a szószékről hangzott el. Tanulmányaim során a hangsúly a tartalomra, és annak elmondására helyeződött. Soha senki nem említette, hogy sok esetben, ha a lelkipásztor felmegy a szószékre, eltávolodik a hallgatóságtól. Mint pl. a mi, 1896-ban készült szószékünk esetében. Az én időmben „humorosan" - jelezve a szolgálat időbeni hosszúságát - azt mondtuk, hogyha a lelkipásztor rátalál az ámenre, akkor van vége az igehirdetési szolgálatnak. Ez sem fedi teljesen a valóságot, mert ki tudja a hallgatóság tagjaiban még milyen folyamatokat vált ki egy igeszolgálat? De valóban korábban az ámennel véget ért az igehirdetés, azonban ma egészen biztosan nem így van. Senkit nem érdekelt, hogy papírból, füzetből, fejből mondta-e el valaki az igehirdetést. Nekem Dr. Rózsai Tivadar (debreceni kollégiumi vallástanár) először a szószerinti leírást, majd a vázlatkészítést és végül a fejből való elmondást javasolta negyedikes gimnazista koromban, törekedve a szemkontaktus tartására a gyülekezeti tagokkal.
Ma más a helyzet! Sőt különbséget tehetünk a vírus első és második szakasza között tekintve is. Látni fogjuk, hogy hétről hétre változik a helyzet, valószínűleg minél erősebb a járvány terjedése, annál jobban kiszolgáltatottak vagyunk és romlik az igehirdetési szolgálatunk helyzete is. Az utolsó két hónap adataira támaszkodva próbálok meg azokból következtetni.
A/. Nézzük először **a vasárnapokat, szeptember-október hónapban az Ótemplomba istentiszteletre járók** körében. Az istentisztelet végén a perselynaplóban feltüntetjük az istentiszteleten résztvevők számát. A tapasztaltak szerint a résztvevők létszámát nem pontosan írjuk, csak körülbelül, és szívesen kerekítünk felfelé. Jó lenne, ha vasárnapról-vasárnapra lennének olyanok, akik mindig pontosan számolnak, nem szépítik a valóságot, hogy minden esetben hiteles adat álljon a rendelkezésünkre.
Hogy még pontosabb képet kapjunk az istentiszteleti jelenlétről, a perselypénz összegét is feltüntetem, mert a két adat még valóságosabb képet mutat gyülekezeti tagjaink aktivitásáról.
A beosztások szerint gyülekezetünk mind a négy lelkipásztora szolgál intézményeinkhez igazodó istentiszteleti alkalmainkon. Az igehirdetők így minden hónapban lehetőséget kapnak az igei szolgálatra és a gyülekezetnek pedig alkalma van sokszínű prédikációt

hallgatni. A látogatók létszámából egyértelműen arra lehet következtetni, hogy nem tesznek különbséget az igehirdetők személye között.

1.	09.09.	ótemplomi, keresztelő	69 fő	31,300,- forint perselypénz
2.	09.13.	ótemplomi, keresztelő	88 fő	65,035,- forint perselypénz
3.	09.13.	kertvárosi	95 fő	28,705,- forint perselypénz
4.	09.20.	ótemplomi, keresztelő	55 fő	40,900,- forint perselypénz
5.	09.20.	bethlenes	70 fő	30,005,- forint perselypénz
6.	09.27.	ótemplomi, keresztelő	51 fő	25,550,- forint perselypénz
7.	09.27.	szőnyis	98 fő	33,490,- forint perselypénz
8.	10.04.	ótemplomi, keresztelő	52 fő	26,100,- forint perselypénz
9.	10.04.	szőnyis	132 fő	26,100,- forint perselypénz
10.	10.11.	ótemplomi	33 fő	19,600,- forint perselypénz
11.	10.11.	kertvárosi	97 fő	34,300,- forint perselypénz
12.	10.18.	ótemplomi	35 fő (27)	11,665,- forint perselypénz
13.	10.18.	bethlenes	65 fő	21,940,- forint perselypénz
14.	10.25.	ótemplomi	37 fő (28)	20,820,- forint perselypénz
15.	10.31.	reformáció (nem templomi)	153 fő	44.360,- forint perselypénz

A táblázatból vett néhány leszűrt **statisztikai adat**: az ótemplomi istentiszteleten résztvevők átlaga a keresztelési családdal együtt: 50 fő. A perselypénz átlaga 30,121,- forint. Az ótemplomi istentiszteleten keresztelés nélkül résztvevők „tényszerű" átlaga: 29 fő. A perselypénz átlaga: 17,361,- forint. A bethlenes istentiszteleten résztvevők átlaga (a reformációs alkalommal együtt): 96 fő. A perselypénz átlaga: 32,101,- forint. A kertvárosi átlag (a reformációs alkalommal együtt): 115 fő. A perselypénz átlaga: 35,788,-forint. A szőnyis átlag: 115 fő. A perselypénz átlaga 29,795,-forint. Fontos megjegyezni, hogy a vírusjárványra való tekintettel az általános iskola vezetése évfolyamra csökkentette a szőnyis vasárnapon résztvevők számát. Így az ő esetükben ez nagyobb csökkenést jelent a korábbiakhoz képest. Az intézményi istentiszteletek átlaga: 101 fő. A perselypénz átlaga: 31,271 forint.

Következtetések:

1. A hagyományos és intézményi alkalmakat egymástól elszigetelni csak „elnagyoltan" lehet, mert ma már, ha enyhe mértékben is, de átjárás van közöttük. Pl. ótemplomos gyülekezeti tag megjelenik a bethlenes vasárnapi istentiszteleten, de az aznapi korábbi ótemplomira már nem jön. A hagyományos és az intézményi alkalmak liturgiájában nincs számottevő különbség.

2. A hagyományos istentiszteleten résztvevők száma a vírus előtti időszakhoz képest legalább a felére csökkent. Sajnos még a 30 főt sem éri el! Ez magára a szolgálattévőre és a

jelenlevő gyülekezeti tagok számára is szomorú, lehangoló érzés. Az Ótemplom felújítását követően átlagban 60-70-en jártunk templomba. Nagy valószínűség szerint több aktív gyülekezeti tagunkat temetünk el, mint amennyien érkeztek hozzánk.

3. A keresztelési családok a hagyományos istentiszteleten résztvevők számát, valamint a perselypénz összegét megduplázzák. Keresztelési szolgálatainkban nem „gyülekezetbarát", hanem inkább „családbarát" lettünk, mert minden tekintetben figyelembe vesszük a családok kéréseit, engedményeket adunk számukra. A keresztelési szolgálatnak igazából krisztusszerűnek kell lennie! Többször felmerült már a kérés – egyébként jogosan -, hogy inkább szűkíteni kellene a keresztelési alkalmak időpontjait, mondjuk pl. havi egy vasárnapra. Ez a meglévő alkalmainkat valószínűleg meghittebbé tenné, de egy újabb látványosabb, mutatósabb keresztelési vasárnap létszámában lehet, hogy nem hozna akkora változást, viszont a keresztelő családokat ez a rugalmatlanság eltávolítaná még jobban a gyülekezettől. De valljuk meg őszintén, most sincsenek igazán közel ezek a családok, nem jellemző, hogy beépülnének gyülekezetünkbe.

4. Az adatokból egyértelműen kiderül, hogy az intézményes istentiszteletek látogatottságukban kezdik átvenni a vezető szerepet, és a hagyományos vasárnapi alkalmaink sajnálatos módon háttérbe szorulnak. Ez a létszámot növeli, de a perselypénz összege nem változik. Azok a presbiterek, lelkipásztorok, illetve családok, akik kötődnek egy-egy intézményhez, a hagyományos istentiszteleti alkalomra már nem, helyette az intézményes vasárnapra jönnek el. Sajnálatos, hogy ez fordítva nem működik, mert az intézményes havi egyszeri vasárnapokra járók közül egy sem jelenik meg a rendszeres vasárnapokra járók sorában. A havi egy alkalomból nem lesz havi négy alkalomra járóvá a gyülekezeti tag. Ez a hit megélésnek mindenféleképpen gyengülő formáját jelzi számunkra.

5. Gyülekezetünkben megjelent egy olyan réteg, akik rendszeresen templomba járók, de nem vasárnapról vasárnapra, hanem kizárólag havonta egy alkalommal. Ők azok, akik intézményi háttérből érkeznek hozzánk. Ez abban az esetben jó eredmény számunkra, ha korábban nem, de most legalább havonta egyszer járnak templomba. Abban az esetben viszont rossz, ha korábban rendszeresen jártak vasárnapról vasárnapra és most már csak havi egyszeri alkalomra korlátozzák templomlátogatásukat.havi egyszeri alkalomra korlátozzák templomlátogatásukat.

havi egyszeri alkalomra korlátozzák templomlátogatásukat.

6. Az intézményi istentiszteleten való részvétel az iskolához való kötődést jelzi, illetve annak elvárásai miatt fontos. Ha már nincs családtag az oktatási intézményben, megszűnik az elvárás és megszűnik az istentiszteleten való jelenlét. Elmondható, hogy ez a réteg kizárólag ezen a havi egy istentiszteleti alkalmon kerül közelségbe a gyülekezettel, aktív tagjává azonban nem válik. A rendszeres templomba járó intézménytől függetlenül, belső késztetés alapján jön a templomba hétről-hétre. Alkalmanként előfordul, de nem jellemző, hogy áldozatkész egyháztaggá válna valaki, vagy esetleg megkeresztelkedne, vagy konfirmálna ebből a rétegből gyülekezetünkben.

7. A rendszeres templomba járók és az intézményes istentiszteletekre járók elkötelezettségét a perselyadomány egy főre jutó összege is mutatja. A rendszeres templomba járók egy főre jutó perselypénze a vizsgált időszakban 573,- forint. Az intézményes vasárnapra járók egy főre jutó perselypénz összege: 286 forint. A különbség a kettő között dupla. Ehhez még csöndesen - bár nem látjuk - azt is hozzátehetjük, hogy a rendszeres templomba járók valószínűleg úgy adakoznak az intézményes vasárnapon, ahogy egyébként szoktak. Itt valóban az ő részükről történik példamutatás, ami nem látható és kimutatható. Az új templomba járók valószínűleg még ennél is kevesebbet adhatnak, egyházi-asságuk (vallásgyakorlásuk) így kisebb mértékű lehet az idősebb gyülekezeti tagjainknál.

8. Álláspontom egyértelműen az, hogy továbbra is a hagyományos és az intézményes vasárnapokat is tartani kell. Ehhez jó lenne valamilyen esti (dicsőítő) alkalmat bevezetni a közeljövőben, ami másokat is, elsősorban a fiatal és középkorú nemzedéket megszólíthatja.

9. Sajnálatos, hogy időseinkről való gondoskodás még nem elég erős a gyülekezetünkben, pedig a vasárnapi alkalmainkon az ő jelenlétük - ameddig lehetséges elengedhetetlen.

Bár egyre többen segítenek, szükség lenne gyülekezetünkben egy kórházi, otthonápolási, diakóniai, újságot vivő, időseket gondozó, időseket istentiszteletre szállító, illetve hazavivő teljeskörű szolgálatra. Ez biztosítaná hosszú távon, időseinkre való odafigyelést. Ennek csirája közösségünkben megjelent!

Az utóbbi egy-két évben újra hangsúlyt helyeztünk a presbiteri szolgálatra istentiszteleteiken. Beosztva, táblázatba szedtük a vasárnapi segítőket, ezzel előre is segítséget nyújtunk a felkészülésre. Pontosan tudható, ki, milyen formában szolgál az adott istentiszteleten. Ezt a rendszert a koronavírus járvány elmosta a színtérről, ezáltal sokkal több feladatot helyezve két-három személyre, akik az istentisztelet előkészítésére, lebonyolítására ügyelnek.

B/. A vasárnapi istentiszteleteink **második, megjelenő új formája** az Üzenet újság.

Furcsának tűnik, hogy újnak nevezem, mert megválasztásom óta, 2005 szeptemberétől minden vasárnapi igehirdetés és hirdetőlap egybeszerkesztve kiosztásra kerül írott formában. Ennek megjelenési, nyomtatási költségét csak egy anyagilag erős, általában intézményfenntartó gyülekezet tudja fedezni.

Az újság több célt szolgál:

1. A szó elszáll, az írás megmarad! Szőnyi Benjámin imádságai, levelei a XVIII. századból fennmaradtak, viszont igehirdetéseit nem olvashatjuk. (szerk. *Eleinte a sok vád és támadás miatt az apológia (**hitvédelem**) célját szolgálta. Például politizálással vádolták a szolgálattevőt. A leírt igehirdetések jelzik, hogy erről egyáltalán szó sem volt.*) Igehirdetési szolgálatunk, annak minőségétől függetlenül, fennmaradhat a későbbi kor számára.

2. **A szószék szerepét veszi át az újság**, amennyiben rajta keresztül hallani lehet az igét. Így ma már gyülekezeti tagjaink nemcsak a templomban hallhatják az ige hirdetését, hanem odahaza, kezükbe véve olvashatják is azt.

3. **Vezérfonal** a szó szerint leírt igehirdetés a lelkipásztornak és a gyülekezeti tagnak egyaránt. **Segíti** a még oly magabiztos gyülekezeti tagnak is az egyes **szertartásos elemek sorrendjét megkülönböztetni**. Az új, idegenként látogató számára sorvezetőként szolgál, hiszen nincsen tisztában esetleg azzal sem, hogy mikor kell felállni, illetve leülni. Volt egy időszak, amikor ez is, az írott anyagban közlésre került. Szolgálat közben a lelkipásztorok nem szeretnek mutogatni, ezért könnyebb volt ezt az írott anyagban pontosan előre jelezni a gyülekezeti tagok számára. Véleményem szerint ezáltal, a gyülekezet a liturgia ismeretében sokat fejlődött. Ez persze számunkra egy kicsit időigényesebb munka, hiszen nemcsak egy prédikációt, hanem az egész liturgiát be kell szerkesztenünk, de öröm számunkra, hogy látszik ennek eredménye.

Az újság megjelenésével, igényességével is igyekszünk a figyelmet felhívni, hogy mindenki számára jó érzés legyen kézbe venni. Ezt a célt szolgálta az új fejléc logója, amit tervét Kóti Attila presbiter tervezett, köszönet érte.

5. **A szertartás szerepe, a liturgikus rész megnövekedett istentiszteleteinken**. Megoszlanak a vélemények ezzel kapcsolatosan, számomra tetszetős

ez a változás, igaz, ügyelni kell, hogy az egyensúly ne tolódjon el, és az igehirdetés se szoruljon háttérbe. Újdonságként jelenik meg a liturgiában, hogy a vasárnapra rendelt zsoltár összekötő elemként szerepel a köszöntésben, a votumba, a születésnaposok köszöntésében és az áldásban is. A szertartás szövegeiben sem a megszokott, állandó szövegek jelennek csak meg, mert ez sematikussá és így unalmassá teszik az istentiszteletet. Véleményem szerint énekkultúránk is sokat fejlődött, gazdagabb és színesebb lett. Imádságainkban megjelennek kötött imádságok is, ezek között Szőnyi Benjámin biblikus imádságai kiemelkednek, még akkor is, ha a szövegük régies, a mai fül számára idegenül hathat, azonban segítenek a saját imádságok megformálásában!

Újdonság a köszöntésben a pontos helyszín és időpont megnevezése, ez segítséget jelent azok számára, akik felvételről, interneten keresztül nézik, és hallgatják istentiszteleteinket.

6. Gyülekezeti újságunk eljuttatása híveinkhez a **belmisszió** egyik legfontosabb forrása lehet. Korábban egy-egy gyülekezeti tagunk az istentiszteletről hazafelé tartva, ismerősének a postaládájába bedobta az aznapi Üzenetet. A személyes találkozás egyik közvetítő eszköze lehet látogatáskor, ha viszünk magunkkal gyülekezetünk életéről szóló hírmondónkat. Benne elsősorban Krisztus üzenetét, de egyben magunkat, az Ótemplomot is visszük. A vírus kezdetéig ennek az újságkihordásnak a megszervezése nem történt meg. Ad hoc jelleggel gyülekezeti tagjaink közül néhányan hordták ugyan az igehirdetőlapot, de - főleg a kezdeti időben - elsősorban rám, családtagjaimra hárult minden alkalommal ez a feladat. Ami természetesen nem teher, de mégis könnyebbséget jelentene, ha ebbe a szolgálatba többen bekapcsolódnának, még ha nem is rendszeresen, csak alkalomszerűen.

Később az ótemplomi istentiszteleten résztvevő gyülekezeti tagok közül néhányan a környékükre elvitték, kihordták az újságot. Szeptember 1-től, a második hullám kezdetétől pedig 12 darab igehirdető lapot Geráné Szemenyei Olga, a fennmaradt 46 darabot Czeglédiné Ida a férjével együtt hordja ki. Hálás köszönet mindannyiuk szolgálatáért! A listában, mely azok neveit tartalmazza, akik számára juttatni szoktunk kiadványunkból, azon egyházfenntartói járulékot fizetők szerepelnek, akikről tudjuk, hogy internet elérhetőségük valószínűleg nincsen, és azon a vasárnapon nem jutottak el templomba, akár az Ótemplomba, vagy Tarjánba. Ez minimálisan is 40, de inkább 50 lapot, azaz 50 gyülekezeti tagot jelent hétről hétre. Az utóbbi két hónapban minden hét hétfőjén megkapták a listán szereplők az igehirdetőlapot. Közös tapasztalatunk az, hogy gyülekezeti tagjaink örömmel veszik, és el is olvassák. Az utóbbi két hónapban az istentiszteleten jelenlévők átlagához viszonyítva (29 fő) szinte duplájához jut el ebben a vészterhes időben a

vasárnapi Ige. Természetesen ez nemcsak 40-50 főt jelenthet, hiszen egy háztartáson belül akár többen is elolvashatják. Ezért fontos, hogy arra törekedjünk, minél jobb minőségben, szép kiadásban tudjuk megjelentetni kiadványunkat, azon felül minél hamarabb, aktualitásában el is juttassuk az érintetteknek. Ha nem így teszünk, akkor statisztikánkban marad minden vasárnap kizárólag az a 29 fő, aki átlagban eljön a templomba. Ha késve, több napos csúszással juttatjuk el, az olvasási kedv biztosan csökkenni fog, ezt támasztja alá az online istentiszteletek nézettsége is. Így buzdítom elsősorban presbitereinket és természetesen mindenkit, hogyha ezen szolgálatba be szeretne kapcsolódni, jelezze felénk, örömmel vesszük segítségét.
Most ugyan csak gyülekezeti tagjaink számára juttatjuk el lapunkat, de lehet, hogy ezt a létszámot, minden erőlködés nélkül még növelni tudnánk kellő érdeklődéssel. A személyes jelenlétet ugyan nem pótolja, de mindenképpen hasznos eszköz a kapcsolattartásra. Fontos, hogy arra is gondoljunk, hogy idősödő tagjaink közül többen nemcsak a vírus miatt, hanem egyéb indokok alapján sem tudnak már jönni az Ótemplomba, ezért velük szemben a kapcsolattartás, a kötődés egy látható, és értékes formája az újság eljuttatása.

C/. Az igehirdetés írásos formában való megjelentetésének egy további formája - amiről eddig még semmi adatunk nincsen - a honlapunkon történő megjelentetés. Nem tudjuk, hogy hányan kattintanak, és nyitják meg, olvassák el az írott igehirdetést. Eddig még nem volt lehetőség, de a honlapon lehet mérni a látogatottságot, akár külön az igehirdetés megtekintésére is vonatkozóan. Egy számláló segítségével ennek fényében tudunk majd hasznosságáról beszámolni, azt értékelni. Mindenesetre ezzel a formával kikerülünk egy tágas, online térre. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy mindenki olvassa, aki rátalál az Ótemplomi gyülekezet honlapjára, de ennek ellenére akár sokan el is olvashatják igehirdetési szolgálatainkat. Ettől kezdve egyáltalán nem mindegy, hogy milyen írott anyag kerül ki a forgalomba. Azért rejt ez veszélyeket, mert ami megjelent, közlésre került, azzal bárki bármit tehet. Az olvasottakat akár kritizálhatja, illetéktelenek eljuttathatja. Az igehirdetésnek ezidáig nem ez volt a feladata, de a virtuális térben, valóságosan való megjelenítése ezt is kiválthatja. Nem szabad elfeledkezni, hogy milyen nagy felelősség hárul azokra, akik a közlést engedélyezik.
Nem elég az érdeklődés felkeltése, fenntartása céljából a külcsínre figyelnünk, a kivitelezést magas színvonalon elkészítenünk, hanem a belső tartalom összeállítására és szerkesztésére is minden esetben gondot kell fordítanunk. Jó hír, hogy a honlap új köntösbe

való öltöztetésén kezdett el Kóti Attila presbiter testvérünk dolgozni. Fontos és kiemelt cél az új honlapnál a könnyű, átlátható, de mutatós felület elérése, a gyors tájékozódás segítése. Ezáltal a kapcsolattartás új formája jelenik meg gyülekezetünkben.

D/. Igehirdetési szolgálatunk közvetítésének negyedik lépcsője és egyben legújabb formája, az online és most már élő istentisztelet. Ebben még kezdők, rutintalanok vagyunk, megfelelő technika és szaktudás (operatőr, hangosító, világosító, stb…) nélkül készítjük felvételeinket. Videóink egyenlőre nem tudják felvenni minőségben a versenyt, de folyamatosan tanuljuk, igyekszünk javítani, fejleszteni ezen tudásunkat. Nem könnyű érdekesnek, színvonalasnak lenni azon a téren, ahol milliónyi színesebb, pörgősebb, technikailag szebb, jobb kivitelű videók jelennek meg. Itt az érdeklődés fenntartása miatt a tartalomról, nagymértékben a hangsúly áthelyeződik a külső megjelenésre. Nekünk elsősorban a tartalom fontos, és külső megjelenésben talán soha nem is leszünk képesek felvenni a versenyt ezen a téren, de törekszünk erre. Nézzük a megtekintések, illetve kattintások számát a mögöttünk lévő időszakban:

09.06.	87 megtekintés
09.13.	92 megtekintés
09.20.	120 megtekintés
09.27.	76 megtekintés
10.04.	41 megtekintés
10.11.	58 megtekintés
10.18.	17 megtekintés
10.25.	35 megtekintés
átlag:	78 megtekintés

A táblázathoz annyit szeretnék csak hozzáfűzni, hogy az elhangzotthoz képest, minél később sikerül egy felvételt feltenni, annál kevesebben tekintik meg. Nemcsak friss zöldségre van szükség táplálékul, hanem friss igehirdetésre, pedig egy jó igehirdetés, minden időben friss! Ezek a számok nem a teljes istentisztelet megtekintésére, végig hallgatására vonatkoznak, hanem arra, hogy ennyien megkeresték, bizonyosan beletekintettek, belehallgattak az istentiszteletbe. A résztvevők létszáma azonban így éri el a teljességet, ami bizonyosan sokkal több, mint amit látunk vasárnapról vasárnapra, és több annál is, mint ami korábban volt. Sajnos a vasárnapi istentisztelet nem látható módon, de így átjáróvá is válhat, és szakralitásából bizonyosan veszít. Megjelenik a vallásgya-

korlásnak egy sokkal enyhébb formája, amit én csak „pizsamás” keresztyénségnek hívok. Azaz pizsamában, párnák között is lehet vasárnap délelőtt istentiszteletet hallgatni. Ez azonban bizonyosan nem az, amit egy gyülekezeti tag, közösségben együtt megélhet. Feladatunk és célunk, hogy ezekből a megtekintésekből, online látogatásokból minél több rendszeres, vasárnapi templomba járó gyülekezeti tagot szerezzünk. Azokkal pedig, akik egészségük folytán már nem tudnak rendszeresen templomba jönni, a pandémia alatt megkezdődött kapcsolattartást erősíteni, folytatni szükséges.

Bán Csaba
lelkipásztor

Diakónia a COVID19 árnyékában is!

Az utóbbi években aktív résztvevője lehetek az egyházközségünk diakóniai szolgálatainak, amiért nagyon hálás vagyok mindenkinek, de legfőképpen Istennek, mert mindig nagyon jó érzés kerít hatalmába az aktív segítségnyújtás közben. Ilyenkor a helyemen érzem magam, és ahogy a mondás tartja „ide nekem az oroszlánt is”- érzés tölt el. Persze olyankor is mosolyog a lelkem, amikor később vissza-visszagondolok a boldog gyermekarcokra, azokra a pillanatokra, amikor a kis csöppségek vagy akár a felnőttkor határán álló lányok és fiúk átveszik tőlünk a gondosan elkészített ajándékokat.
A legnagyobb misszió a diakóniai életünkben az adventi „cipősdoboz akció”, amit reformá-

tus berkeken belül Nyilas Misi Pakknak hívnak, illetve csak hívtak, mert 2020-tól megszüntette, egészen pontosan más köntösbe öltöztette a segítségnek ezt a formáját a Magyar Református Szeretetszolgálat.

A tavalyi évben összesen 212 db ajándékdoboz gyűlt össze, ami bőven elég volt, hiszen a korábbi évek tapasztalataira építve, célirányosan készítették a diákok, szülők és a gyülekezetünk az ajándékokat, oly módon, hogy mindenki húzott, vagy választhatott egy címkét, amelyen feltüntettük az ajándékozott gyerkőc életkorát és nemét. Ezáltal tudtuk, hogy senki nem marad ajándék nélkül (noha az előző években sem maradt), így szervezettebben zajlott a gyűjtés.

A Sorsok Házába sikerült ily módon közel 60 ajándékot eljuttatnunk a vezető, Grezsa-Klein Mariann segítségével, akinek így egy év távlatából is nagyon köszönjük a segítséget.

A másik 68 meglepetés-szállítmány a város környéki tanyákra utazott, amit Benkő Zsolt szállított ki személyesen, Neki is köszönet, a segítsége nélkül biztos nem tudtunk volna azokhoz a gyerekekhez, családokhoz eljutni.

A maradék dobozt pedig felajánlottuk a Magyar Református Szeretetszolgálatnak, és biztos forrásból tudom, hogy ezen csomagok közül 70 darabnak is hódmezővásárhelyi gyermekek örültek az Újváros környékén.

Ezúton is szeretném megköszönni minden gyermek, tanár, szülő, és adományozó munkáját és imáját, akik részt vettek ebben a gyűjtésben, és Isten áldását is kérem rájuk, ill. bízom benne, ha egyszer úgy alakul a sorsuk (de remélem, sosem, bár ha mégis), akkor ők is részesüljenek majd ily segítő kezek áldásában.

A Szeretetszolgálattal már a 2018-as évben is összedolgoztunk, de tavaly év végén be tudtunk kapcsolódni télre való, egy helyi vállalkozó által felajánlott tüzelőfagyűjtésbe és osztásba is, valamint az adventi időszakban a gimnáziumunk néhány diákjának segítségével tartós élelmiszergyűjtést szerveztünk az egyik áruházlánc kisüzletsora előtt. Sajnos ez az idén nem lehetséges a címben említett ok miatt, viszont ezen tartós élelmiszercsomagokat tavaly és az idén is kaptunk a budapesti központból, és az azt igénylőknek ki is szállítottuk Hódmezővásárhelyen és környékén.

Ahogyan említettem, a Nyilas Misi Pakk akció megszűnt, helyette a Szeretetszolgálat megveszi a titkosan kipuhatolt ajándékokat egy bizonyos összeghatáron belül, ezt pedig majd a szülő adja át Szentestén a gyermekének. Nagyon szép cselekedet ez is és nagy segítség a családoknak, biztosan erősíti a kapcsolatot a családokon belül.

A cipősdoboz akciónak volt viszont egy másik, az általam már a bevezetésben említett “ajándékozás öröme” arca is. Hogy ez megmaradjon nekünk, az idén gyülekezetünk elindít-

ja az *„**Asztalt terítesz…**”* nevű akciót, melynek keretében a családok és szeretteik által körbeült karácsonyi asztalok terítékéhez szeretnénk valamelyest hozzájárulni, s bár tudom, ez nem teljesen olyan érzés, mint összekészíteni egy mosolygós gyermeknek egy kis ajándékot, most erre van lehetőség és szükség, és ahol szükség, ott a segítség.

„Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül.” (Péld 11,25)

Áldás, békesség!

Kovács Mátyás
presbiter

Református Női Kör

2020 a bizonytalanság éve. A már két éve működő, havonta találkozó református női kör a járvány okozta korlátozások miatt idén csak négy alkalommal gyűlhetett össze beszélgetni, imádkozni. Általában egy soron következő igeszakasz kapcsán beszélgetünk 5-10, néha 15 fős körben arról, miben érezzük Isten segítségét a nehézségek közepette. Talán furcsán hangzik, de mégis jó hallani, hogy időnként mindenki elveszíti a türelmét, fél, aggódik, mérges a munkatársaira vagy a családtagjaira. Tudhatjuk, hogy nem csak mi válunk gyengévé vagy a sátán célpontjává. De örömünket és bánatunkat egymással megosztva erősíthetjük egymást, nem vagyunk egyedül küzdelmeinkben. A közös ima által a Szentlélek erővel tölt el, és megújult hittel indulhatunk a következő feladatnak, kihívásnak. Biztosan sokan hallunk a környezetünkben panaszt és pesszimizmust a jelenlegi pandémiás helyzetben. Vajon mi hogyan reagálunk erre? A borúlátók táborát duzzasztjuk?

Vagy épp ellenkezőleg: bíztatni tudjuk családunkat és ismerőseinket, hogy tartsunk ki, és segítsük egymást, ahogy csak tudjuk. Az Ótemplomi gyülekezet karácsonyi segélyprogram keretében idén tartós élelmiszerrel és szaloncukorral segíti a rászoruló vásárhelyi családokat. A női kör a csomagok összeállításában segít, mert most ez a legtöbb, amit tehet.

Kevés volt ez a négy alkalom idén, amikor személyesen találkozhattunk. De egy folyamatos háttérországot jelent az a pár hölgy, asszony, akik szeretettel hozzák imában Isten elé országunkat, népünket, kicsiket-nagyokat. Bátorítjuk minden kedves asszonytársunkat, hogy kapcsolódjon hozzánk imádságban, lélekben, és amint a járvány helyzet engedi, személyesen is csatlakozzon hozzánk a testi-lelki szolgálatban!

Kovács-Csapó Anikó
szervező

Református Férfikör

„Tisztelt Uraim!
Pár hónapja született meg egy gondolatom, hogy bár sok barátom van, és néha eljárok társaságba, de az igazi az volna, ha lenne egy olyan csapat, ahol keresztény férfiak jönnek össze mondjuk havi 1 alkalommal beszélgetni, imádkozni, sportolni, túrázni... szóval ez egy Férfi Klub lenne. Rákerestem a neten, és kiderült, hogy ezt nem én találtam fel, a neve: Református Férfi Kör. Miután beszéltem Csabával, első körben a jövő hét szerdán (2018-09-12) este 18:00-kor tartanánk egy előzetes megbeszélést, (vagy akár már a HMVH-i Ótemplomi Férfi Kör megalapítását) a Zrínyi u. 5. alatt.
Ha van valami javaslatotok, ötletetek, ill. el tudtok jönni, kérlek, jelezzetek vissza.
Előre is köszönöm! További szép hetet! Áldás, békesség! Mátyás”

Több mint 2 éve már, hogy ez a levél megszületett és azóta összekovácsolódott egy erős férfi csapat, akik személyesen, vagy ha kell, online, de általában 2 hetente találkoznak. Bibliát olvasnak, melyből tanulnak és tanítanak, meghallgatják és bátorítják egymást. Imádkoznak egymásért és családjaikért, számíthatnak a másikra!
Többször hallgattunk Szentesen „férfias” keresztény előadásokat, voltunk már vendégek és házigazdák egymásnál, vagy borral a kezünkben egy megnyitón az Alföldi Galériában festményeket, szobrokat csodáltunk, de ha kellett, földet hordtunk és bútorokat pakoltunk a Szőnyiben, máskor esőben izzadtunk egy fával küzdve a Pávás Házban, és mi győztünk. Ott segítettünk, ahol kell.
Isten jobb Férfikört épített, mint amire a fenti sorok írásakor gondoltam, áldott vagyok, hogy a tagja lehetek. Ezért minden keresztény férfit bátorítok a gyülekezetünkben, hogy csatlakozzon hozzánk, ha eljön az idő!
„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!” (1Kor 16,13)
Áldás, békesség!

Kovács Mátyás
presbiter, szervező

Ökumenikus közösség!

Immáron több éve, hogy Vásárhelyen is működik az ökumenikus imaközösség. Mint a nevében is benne foglaltatik, különböző felekezetek hívő tagjaiból áll. Az összejövetelek minden hónap első hétfőjén, téli időszakban délután 4, nyáron pedig 5 órakor kezdődnek az ótemplomi imateremben. Ebben az évben is csodálatos ima meghallgatásokat tapasztaltunk meg. Amit kértünk Istentől, minden esetben meghallgatta és válaszolt, vagy úgy, hogy akikért imádkoztunk meggyógyultak különböző betegségekből, vagy úgy, hogy felkészültek lelki békességgel arra, hogy akit itt a földön megismertek az Ige által, tudniillik Jézus Krisztust, színről-színre megláthatták a mennyei dicsőségben.

A közösségnek bárki tagja lehet, aki mélyebb kapcsolatra vágyik Teremtőjével és a közösség tagjaival. Mindenkit szeretettel várunk!

Szőke Ernő
szervező

Lelki építkezés a Nyugdíjas Lakóparkban

Nem is tudom, hogy hogyan és miként kezdődött. Valahogy úgy, hogy pár éve ráeszméltünk, itt van a közelünkben a város nyugdíjas lakóparkja, ahol már rég nem tart lelki alkalmat egyik felekezet sem. Utoljára a katolikusok vonultak ki, mert nem volt rá kapacitásuk.

Gyülekezetünk vezető lelkipásztora ismert többeket az ott lakók közül, s hamar kiderítette, bizony lenne igény arra, hogy időnként összegyűljenek mindazok, akik nem csak kenyérrel, hanem Isten igéjével is élni kívánnak, s korábbi életterükből kilépve testvéri közösségre vágynak. Megkérdezett, elvállalnám-e, hogy rendszeresen kijárok hozzájuk bibliaórát tartani, lelki közösséget építeni. Nem kellett kétszer mondania. Azóta kéthetente (minden

páros hét szerdáján délután fél 3-kor) együtt vagyunk. Eleinte még nyáron szünetet tartottunk, de már második éve folyamatosan tartjuk a találkozókat. Túl hosszúnak találtuk azt az időt, amikor nem láthattuk egymást.

A szervezéssel nekem nem volt és most sincs dolgom. A lakók között akad egy vitéz férfiú, Kádár Imre bácsi személyében, aki nemcsak címében viseli a vitézséget, hanem Jézus Krisztus jó vitézeként mindent megtesz a kis közösségért. Szervez, telefonál, minden egyes alkalom előtt emlékezteti a testvéreket a bibliaórára. Jó ideje már ő az egyetlen férfi tagja a kis házi gyülekezetnek. Korábban az újtemplomi egyházközség presbitere volt, most pedig ezért a lakóparki gyülekezetért fáradozik.

Csodálatos kis csapat lettünk! Van itt református, katolikus, evangélikus, baptista, adventista – együtt, a legnagyobb szeretetben. Kezdetben volt egy kis félelmem, hiszen minden szerdán hat hittanóra után keveredem oda, és ilyenkor már nagyon fáradt szoktam lenni. Vajon lesz-e erőm, lelkesedésem ezekhez a találkozásokhoz? Mit tudok majd így adni a testvéreknek? Ám korábban nem tapasztalt bizonyossággal éltem át az ige igazságát, hogy „aki mást felüdít, maga is felüdül.” A kis közösségben elmúlik a fáradtságom, erőt kapok és szavakat a számba, hangot az éneklésre, énektanításra, és még valamit: mérhetetlen szeretetet a kis közösség tagjaitól.

Én is igazán szeretem őket. Órákig tudnék mesélni róluk, a 91 éves asszonyról, aki még most is szépen énekel, mindössze az a gondja, hogy nem ismeri jól az új (1948-as!) énekeskönyv énekeit, a látása pedig megromlott, így nem tud már újat tanulni. Egy másikuk mindenki ünnepét számon tartja. Van, aki régóta úgy jár közénk, hogy a hallása már felmondta a szolgálatot, mára egy szót sem ért az igehirdetésből, mégis jön a közösség kedvéért. Sorra vehetném a többieket is, mindnyájukat. Végtelen öröm tölt el, mikor látom, hogy jönnek, egymásba karolva, egymásra figyelve. Jóízű beszélgetések, gyakran szeretetvendégségek követik az alkalmainkat. Gyönyörűen szól a dicsőítés, a zsoltár, „szárazon” és gitárral is.

Milyen idilli képek ezek! – gondolhatják a kedves olvasók. Ez itt már a Kánaán! Hát nem, a lakóparki nem a tökéletesek gyülekezete, hanem azoké, akik készek arra, hogy megnyissák szívüket az ige előtt, és üzenetét aprópénzre váltsák az életükben, akik Krisztus irgalmából élve készek maguk is ennek az irgalomnak az eszközévé válni.

A lakóparki bibliaóra mindenki előtt nyitott, szeretettel várjuk az érdeklődő, közösségre vágyó, külsős gyülekezeti tagjainkat is ebbe a közösségbe!

Dr. Kádár Péterné
lelkipásztor

2020. november 16. hétfő délelőttjén kedves gyülekezeti tagunkkal beszélgettem. Szóba került az elmúlt rendszer hitoktatása és a hittanbeiratkozása. Az érvelésben szerepelt, hogy sokszor az intézményvezetője jelentéseivel védte egy közoktatási intézményben a munkatársait, és a tanulókat a hittantanulás esetleges atrocitásaitól. A jó az volt az egészben, hogy mindig védelmet kaptak. A rendszerváltozás óta sokszor hallottam ezt: az átkos időkben bizony nem lehetett hittant tanulni és templomba járni. Nehezen értem, és nehezen is tudom elfogadni ezt az érvelést!

Eszembe jut, hogy 1976-79 között a dunapataji ének-zenei általános iskolába jártam. Ordason laktunk akkor és egy héten egyszer, reggel ¾ 7-kor indultam a székesfehérvári gyorsjárattal a 4 kilométerre fekvő Dunapatajra. Ez a téli időszakban reggelente sötétet jelentett. A nulladik órában (akkor még hivatalosan ilyen óra nem lehetett) az élővilág szaktanteremben tartotta Gara József dunapataji nagytiszteletű úr hármunknak-négyünknek a hittanórát. Még sötétbe mentünk be az iskolába, rajtunk kívül csak a pedellus mosta fel a folyosó kövét. Ebből a titokzatosságból én nem vettem észre semmit, csak azon dühöngtem, hogy korán reggel kellett felkelni. Olvastuk a Bibliát és a hittankönyvet, énekeltünk és imádkoztunk. Tanultunk Ábrahámról és házasságáról, Józsefről és testvéreiről, Jézus Krisztusról és a kegyelemről és persze arról, hogy mit jelent férfinak, nőnek lenni, mit jelent munkát, hazát szeretni. Nem ért bennünket semmiféle atrocitás azon kívül, hogy korán kellett kelnünk, de családomat sem, és a nagytiszteletű urat sem. Az egyházat, gyülekezeteket nem az intézményvezetők, vagy más személyek védelme tartotta meg, még csak nem is a lelkipásztorok elkötelezettsége vagy a szüleim hite. Ők csak legfeljebb kedves eszközök lehettek Isten számára. Krisztus rajtuk keresztül óvta meg az egyházat erre a mostani időszakra. Most már ötvenöt évesen jól tudom, hogy ez a vállalás, elköteleződés akkor mit jelentett.

Az idő haladtával sajnos egyre kevesebben vagyunk már olyanok, akiknek a szülei abban az időben vállalták ezt a döntést, hogy gyermekeiket hittanra járatják. Áldott legyen minden ilyen elmúlt rendszerben élt, hitét meg nem tagadó ember élete!

Még aznap délután egy levelet olvasok, amelyet egy magyar város közoktatási intézményvezetője 1983. június 29-én írt a városi tanács vb. művelődési osztályának.

A levél így szól: *„A hittan beíratást a vonatkozó rendelet szerint meghirdettük. Jelentkező nem volt. Az elmúlt tanévre hittan beiratkozó tanulónk nem volt, az iskolán kívüli vallási szertartásokon való részvételről nincs tudomásunk. Iskolánk pedagógusai, dolgozói gyermekeiket hittanra nem iratták be.”*

Ebben az időben én már az érettségi banketten voltam és készültem a Budapesti Református Teológiai Akadémiára. Biztos ellenőriztek és követtek, de ez nem érdekelt, még csak nem is foglalkoztatott. Még mindig nem ért semmi hátrány, de talán előny mindenféleképpen.

Másnap reggel ajándékot kaptam, és megyek a Kertvárosi Szent József Katolikus Általános Iskolájának portájára átvenni. Éppen nyolc óra múlt, megkezdődött a tanítás. A földszinti két teremben az ablakon keresztül látom két kollégámat, az egyik észrevesz és kezével int. Csöndben folyik a munka. A pici gyermekek figyelnek, a hittantanárok szeretettel végzik a munkájukat. Remélem, tudják, hogy mennyi jót tesznek. Ha máskor nem is, de majd ötvenöt évesen a mostani diákok rá fognak jönni ennek a tudásnak az értékére. A hitet nekik kell átvinni a túlpartra! Hazajövök, első dolgom, hogy munkatársamat megkérem, pontosan mondja meg, mennyien is tanulnak az idei évben hittant. A válasz reményteli: 87 csoportban 958 gyermek.

Este van, néhányad magammal a gyülekezetből beszélgetünk. Egyikünk elmondja, hogy 1969-ben egy osztálykirándulás alkalmával vett magának egy Bibliát, a középiskolából majdnem eltávolították, ezért a „vétkéért”. Hatalmas űr keletkezett benne, ami csak nagyon lassan gyógyul. Különbség volt a 60-70-80-as évek között. Nem tehettünk róla, mikor és hova születtünk. Kyrie eleison! Uram irgalmazz!

Bán Csaba
lelkipásztor

Egy évtized a kertvárosi iskolában

Éppen tíz éve annak, hogy először léptem át a Kertvárosi Katolikus Általános Iskola kapuját - amely azóta Szent József nevét vette föl -, hogy az ott tanuló református gyerekeknek tanítója, lelkipásztora legyek. Bizony, azóta már a Bethlenből is elballagtak az első tanítványaim!

A Kertváros kellemes zöldövezettel veszi körül a tanintézményt. Sok kisgyermekes család itt kezdi meg az életét, így a városrész bővelkedik gyermekáldásban. A „Kertvárosi” már

korábban is jó nevű iskola volt, mindig sok jelentkezővel. Az egyházi átvétel dráma nélkül zajlott, és megkezdődhetett a hittanoktatás megszervezése. A kezdés óta folyamatos a stabil felekezeti arány: a diákok közel harmada református. A szülőkben eleinte volt némi bizonytalanság, hogyan boldogulhat a csemetéjük reformátusként egy katolikus iskolában, ám ez a múlté és ma már bátran vállalják református identitásukat.

Az eltelt évtizedben én is megtaláltam a helyem az iskolában, a tantestületben, ahol kölcsönös odafigyeléssel, segítőkészen igazodunk egymáshoz. Elmondhatom, hogy egészen baráti szálak is szövődtek köztünk az évek során. A növekvő létszámokhoz egyre több református hitoktatóra lett szükség. Nem könnyű jó munkatársakra találni, de hála Istennek, ez valahogy mindig sikerült.

Külön ajándékként értékelem, hogy katolikus hitoktatótársaimmal kollegiális, sőt keresztyén testvérszeretettel átitatott kapcsolatot ápolunk. Hasonlóak a gondjaink, az örömeink, a világlátásunk, és együtt küzdünk a gyerekekért. Olykor egyikünk – másikunk közel kerül a kiégéshez, mert úgy érzi, nincs értelme a munkájának, mintha az ige magvait egész madárrajok csipegetnék ki a gyerekek lelkéből. Ilyenkor bátorítjuk, erősítjük egymást, hogy új lendülettel folytathassuk a magvetést.

Az iskola vezetésével is kölcsönös bizalommal segítjük egymás munkáját. Ennek egyik jele, hogy a heti iskolai áhítatokat minden második héten rám bízzák. Kedvelem ezeket a reggeli kezdéseket. Igaz, sokszor meg kell küzdenem az aktuális bibliai üzenetért, s azért, hogy azt hogyan adjam át. Bizony, igazak az ének sorai: *„Ha nem te szólsz, Uram, a szó fülig ha érhet, De szívig nem mehet”*. Ezen kívül a gyerekek figyelméért is folyton meg kell küzdeni.

Minden hónap csúcsa az ún. „kertvárosi vasárnap”, amikor tanulóink családjukkal templomi istentiszteletre jönnek. Jó megtapasztalni, hogy a kezdetben idegenkedőknek egyre otthonosabbá válik Isten háza, hogy *„Áldás, békesség!”*- gel köszönnek, és énekre nyílik az ajkuk. Micsoda fordulatnak lehetünk tanúi, hiszen régen a szülők vitték a gyerekeiket templomba, ma pedig a kisebbek viszik a felnőtteket az Úr házába! Azért imádkozom, hogy a szorgalmasan járó alsósokhoz egyre több felsős és családja is felzárkózzék a jövőben, mert belekóstolt a templomi meghitt csendbe és Isten dicséretének a jó ízébe. Ezt mindenkinek át kell élnie! Az az álmom, hogy évente legalább egyszer a két vasárnapi gyülekezet, a fél tízes és a tizenegy órás együtt ünnepelhessen, hogy idősebbek a fiatalabbakkal, egy szívvel – lélekkel imádjuk az Urat! Talán még bele sem gondolt a kedves Olvasó, hogy milyen nagy szükségünk van az imádságra, mindenki imádságára, hogy ajtók és szívek nyíljanak meg az igei üzenetnek. Bárcsak sok felnőttet is megérintene az Úr szava!

Ebben a tanévben az egy évtizednyi kertvárosi hitoktatásért adhatok hálát, hogy Isten erre a szép szolgálatra méltatott, s arra kérem Őt, hogy áldja meg a fiatalok közötti munkámat, az Ő neve dicsőségére.

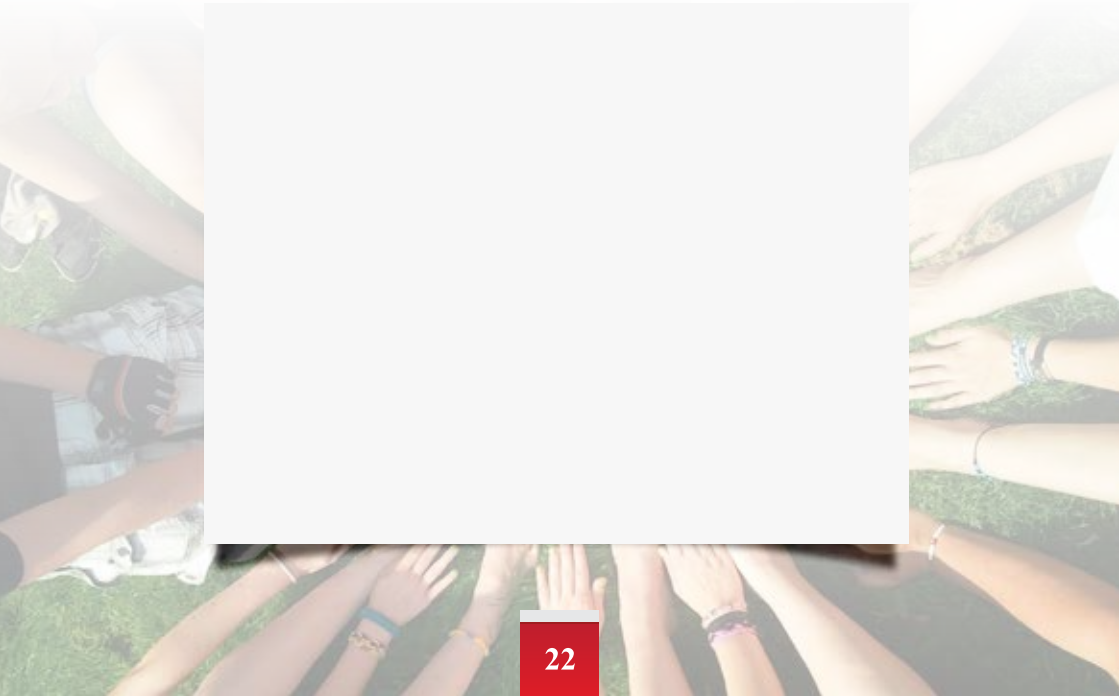
Dr. Kádár Péterné
lelkipásztor

Táboros élményeim

"Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt." (Jn 13,35)

Immáron több mint 6 éve járok az Ótemplomi Ifitáborba és vagyok e keresztyén közösség aktív tagja. 12 éves lehettem mikor először, még kissé félve, elmentem az első táborba. Az aggodalmam hamar elmúlt, mivel a szeretetteljes légkör, gyönyörű énekek és áhítatok már a kezdetekkor erősen megérintettek.

Ettől kezdve, minden nyáron vártam ezt a hetet, és töretlenül, teljes lelki feltöltődést kaptam.

Számomra a legmeghatározóbb élményt mindig a kötetlen, mély témájú beszélgetések jelentették, mikor kettesben vagy kis csoportban közvetlenül tudtuk megosztani egymással gondolatainkat, esetleg gondjainkat vagy örömünket, majd egy közös imádsággal zártuk ezeket az alkalmakat. A játékok, vetélkedők során pedig a nevetéssel és humorral teli feladatmegoldás volt jellemző. Több ilyen emléket még a mai napig felemlegetünk.
Az idei nyáron már segítőként és csoportvezetőként vettem részt a táborban. Hálás voltam ezért a feladatért, ugyanis tudtam, hogy saját pozitív élményeimet szeretném visszaadni az újonnan érkezőknek. A tervem sikerült, csodás érzés volt látni az örömöt az arcokon, mikor a mi csapatunk nyert egy játékon, vagy mikor egy beszélgetés során tanácsot tudtam adni másoknak.
A táborból alakult Ifi alkalmaival, hetente újraélem a táborban tapasztalt lelki feltöltődést. Így, az évek elteltével, egyre közelebb kerültem Istenhez, megerősödött a hitem, valamint ebben a gyülekezetben szoros, igaz barátságaim is fűződtek.
Mindezekért végtelenül hálás vagyok, és örülök, hogy ebben a közösségben élhetem meg a hitem.

Csáki Dorottya
bethlenes diák, 12.B

A közfoglalkoztatás eredményei 2020-ban

2020 márciusában kezdtünk bele az egyházközségben, illetve az általa fenntartott intézményekben a közfoglalkoztatási programok negyedik ütemébe.
A támogatások összege és köre ugyan szűkült a korábbi évekhez képest, de továbbra is vannak elérhető és kedvező programok és támogatási formák.
Sajnálatos, hogy az országos programok közül a kormányhivatal által biztosított hosszabbtávú közfoglalkoztatás lehetőségei is szűkültek. Az igényelhető álláshelyek nagyrészt a nem szakképzett bérnek megfelelő támogatásokra szorítkoznak. Továbbá ezek a támogatások már csak 70%-ban fedezik a munkavállalók bérköltségét. A 2020-as év adatival számolva, nálunk közel 14.000.000,- forint bértámogatást biztosítottak a programok közfoglalkoztatottjai számára.
A pandémia idejére a legélhetőbb támogatási forma a Magyar Református Szeretetszolgálat Alapítvány közfoglalkoztatási programja lett.

A bértámogatásokkal egész évben munkalehetőséget biztosíthatunk 14 főnek, akik munkájával még hatékonyabbak tudtunk lenni.

A gimnázium könyvtárának a megújulásában, ahogy az elmúlt években is, idén is nagy erősítés volt a programban résztvevő kollégák munkája. A felújított gyűjteményi rész teljes rendezése az ő segítségükkel zajlott, hiszen ennek kivitelezése nem valósulhatott volna meg ennyi idő alatt, ha nincs lehetőség a plusz munkaerő foglalkoztatására. Négy könyvtári foglalkoztatott napi tevékenysége biztosítja a gyűjtemény formálódását, valamint a raktárkönyvtári munkálatok is velük tudnak megvalósulni.

A járványhelyzet kapcsán a gimnázium további két fő takarítói álláshelyet is igénybe vett, a megnövekedett higiéniás rend fenntartásának segítésére. Ők végzek a tanévkezdéstől minden nap, a folyamatos fertőtlenítési feladatokat.

A parókia hivatali ügyintézését egy fő segíti, a templom és hivatali helyiségek takarítását két fő végzi, a gondnoki munkák teendőit további két munkatárs látja el. Ők besegítenek a karbantartási munkálatokba, minden intézmény gondnoki tevékenységéhez hozzájárulnak, így a Szőnyi iskola, a Bethlen gimnázium és a parókia területén is tevékenykednek.

A Szőnyi iskola tevékenységeit három plusz munkavállaló tudja erősíteni a támogatott álláshelyek kapcsán, változó feladatkörben.

Az idén a programok szűkülése jelentősen nehezített a feladatokon, ennek ellenére azt lehetett észrevenni, hogy a rotáció csökkent az álláshelyeken, ami mindkét félnek előremutató visszajelzés. A résztvevők más-más élethelyzete kapcsán, gyakran adódnak az alkalmazotti foglalkoztatásban fel sem merülő akadályok. Ezek elfogadása, megoldása, minden esetben rugalmasságot, megértést kíván tőlünk.

Számunkra a megújulásban hozott előrelépést közfoglalkoztatott kollégáink munkája. A könyvtárak kapcsán épp úgy, mint a Malom utcai tagintézmény minden formájú rendezésében, felújításában, illetve a Szőnyi iskola új telephelyének kialakítási munkálataiban is. A könyvtárak feldolgozása, valamint a gimnázium hatalmas gyűjteménye is váratott volna még hosszú éveket magára, ha ez a lehetőség nem kerül elénk és az egyházközség nem él vele. A közfoglalkoztatás eredményessége egyértelmű, látványos és kézzelfogható. A résztvevőknek és a foglalkoztatóknak is egy jó opció, ha nem élünk vele, lehetőséget sem tudunk általa biztosítani.

Kádárné Zsoldos Edit
könyvtáros

„Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát Isten dicsőségére.” (2Kor 4,15)

Az Aranyossy hétköznapjai és ünnepnapjai 2020-ban

A nehézségek és próbatételek éve volt ez az esztendő, amely bővelkedett új feladatokban, új megoldások keresésében, amit öröm és gyarapodás követett.

Ez az év is úgy indult, mint a többi itt az Aranyossyban. 2020 januárjában lelkesedéssel jöttünk vissza a téli szünetről, és mint mindig együtt örvendeztünk vagy szomorkodtunk a közösségünkben. Mi felnőttek együtt ujjongtunk azoknak a csodáknak, amelyekkel megleptek bennünket a gyermekek. Varázslat volt egy megtanult és egy kimondott szó, egy dal, vagy egy szép rajz.

Lezártuk az I. félévet, és elbúcsúztattuk még a telet, aztán izgatottan készültünk a tavaszi programjainkra, de ekkor már egyre nyugtalanítóbb hírek jöttek a világ minden részéről, mi pedig hinni szerettük volna, hogy nem történik meg az, ami sajnos elkerülhetetlenül bekövetkezett.

Az első nagy próbatétel március közepén volt, amikor szembesültünk azzal, hogy a mindennapos óvodába -, és iskolábajárást a digitális munkarend váltja fel. A napocska ugyanúgy kisütött és a virágok is csábítóan illatoztak, de mi nem lehettünk együtt, és nem tudtunk közösen örülni a természet csodáinak.

Az új, bevezetett munkarenden nem volt időnk gondolkodni, hogy ez a gyógypedagógiai nevelésben – oktatásban - fejlesztésben mennyire megvalósíthatatlannak tűnő feladat, mert tudtuk, hogy a gyermekeknek és a szüleiknek most van a legnagyobb szüksége a megerősítésre és a segítségre. Nemcsak a nevelést, oktatást és fejlesztést kellett az alkalmazottaknak közvetíteni hitelesen, valamint a gyermekek és a szülők felé, hanem ha éreztük, hogy nehézség van, akkor még a lelki segítséget is adtunk a családoknak.

A tantermen kívüli digitális munkarendet gyógypedagógusokként nehezen tudtuk elképzelni, de márciusban új, korszerű ötletekre volt szükség. Ezt a honlapunkon, közösségi csoportokon belül tudtuk gyorsan megvalósítani. Rövid időn belül kellett megtanulni, hogy az ölelés és az azonnali visszacsatolás helyett, nagyon egyértelműen, tömören és kedvesen kell közvetíteni a gyermekek és a szülők felé a tananyagot és minden tájékoztatást. Figyelembe kellett venni a családok informatikai hátterét és szülők felkészültségét az új feladatok megvalósítására.

Hogy ezek a feltételek miként valósulhattak meg? Erre a válasz a következő: hit, szeretet, kreativitás és együttműködés, amely nagyon gyorsan felülírta a kételyeket.

A nevelésen, a tanításon és a hitéleti munkán kívül, meg kellett szervezni a rászorultaknak az étkezést, a felügyeletet, majd később az óvodát és az iskolát is újra kellett indítanunk májusban és júniusban.

Még le sem zártuk a nevelési és oktatási tanévet, már megkezdődött a következő szorgalmi év szervezése. A folyamatos gyermeklétszám emelkedés, a gyermekek különleges ellátása, ismételten szükségessé tette, hogy a hasznos négyzetméterek is növekedjenek, ahol az ellátást biztonságosan tudjuk megvalósítani. Lehetősége nyílt a fenntartónknak, a Hódmezővásárhely-Ótemplomi Református Egyházközségnek az intézményünk épületének közvetlen szomszédságában lévő ingatlant megvásárolnia.

Hogyan lesz egy magánházból iskola? Ezekkel a nehézségekkel csak 2020. augusztus 20-a után szembesültünk. A szakhatósági engedélyek, az épület biztonságossá tétele és csinosítása nagy feladat. Az erőfeszítéseket azonban siker koronázta, hiszen 2020. szeptember 1-jén 11 gyermek és 4 felnőtt vette birtokba az épületet.

Most már szépen megtanultunk úgy élni együtt az intézményben, hogy igyekszünk vigyázni egymás egészségére: a rendezvényeinket, az áhítatainkat, istentiszteleteinket ZOOM-on keresztül követhetik a közösségek az osztálytermükből. Ismét új próbatétel elé állított bennünket a járvány erősödése, a jelzett második hullám ide is megérkezett, amely nagy terhet ró mindannyiunkra. A pozitív PCR tesztek, az alkalmazottak betegségei megnehezítik a napi munkánk szervezését, a zavartalan ellátás biztosítását.

A felmerülő nehézségek ellenére is érzem az Aranyossy közösségében azt a hitet és erőt, amellyel ismét átrepülünk az akadályokon.

„Legyen velünk kegyelem, irgalom, békesség az Atya Istentől és Jézus Krisztustól, az Atya Fiától igazsággal és szeretettel.” (2Jn 3)

Kissné Hatvani Erika
intézményvezető

Az Úr közel!

2020 tavaszán megtanultunk egyet hátra lépni, hogy meglegyen a kellő távolság, de léptünk egyet előre is, amikor kiderült, hogy a digitális oktatás mégis, minden nehézség ellenére is megoldható. Az első gondolatot az aggodalom szülte: hányan maradnak közel, látható, érzékelhető közelségben? Néhányan valóban távolra kerültek, de sokkal többen közelebbre. A körülöttünk morajló, megpróbáló pandémia az istenközelség, vagy az istentávolság? A templomok és az iskolák kiürültek, de a cikázó gondolatok közelebb vihettek a Legfontosabbhoz, a Legfőbbhöz.

Ma már felkészültebbek vagyunk, az áhítatok zoom közvetítéssel zajlanak, ahogyan a hittanórák is. Ezeknek a találkozásoknak a minősége az internet minőségén is múlik. Az Istennel való találkozásom minősége min múlik? Hangzavar van-e körülöttem, vagy bennem? Erős-e a jel? A zúgás és a pixeles kép, a ’tükör által, homályosan’ látás emberi korlátainkat, sebezhetőségünket juttatja eszünkbe. A ’színről színre’ látásért pedig küzdenünk kell minden nap. Talán holnapra kitisztul az ég. Ma még közvetett, vagy közvetített a kapcsolat, de holnap talán meglátják szemeim Őt. És őket is! Akiket ma nem ölelhetek, csak távolról. De imádkozni, énekelni, okosodni, kedvességben növekedni így is tudunk.

„Mert Isten a tanúm, mennyire vágyódom mindnyájatok után Krisztus Jézus szeretetével, és imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igaz megértéssel, hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek Krisztus napjára, és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcsét Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására." (Fil 1, 8-11)

Kun Ildikó
intézményi lelkipásztor

Együttműködés a szülőkkel

A pandémiás helyzet nagy változást hozott az emberek életébe és az oktatásba is. Pedagógusként kiemelt figyelmet fordítottunk az online oktatáson túl a családokkal való kapcsolattartásra. A távoktatás megszervezéséért tett lépéseink között elsődleges volt a lehetséges kapcsolattartás feltérképezése a szülői házzal. Az intézmény egységes távoktatási rendszert dolgozott ki minden osztályfokon. Az osztályfőnök gyógypedagógusok állandó pozitív jelenléttel támogatták a családokat.

Az újonnan kialakult helyzet életre hívta a gyógypedagógusok kreativitását és rugalmasságát. Egyre több felületen és bővülő online programok használatával igyekeztek a tananyagot minél érdekesebben átadni - szem előtt tartva a differenciált képességek szerinti oktatást. Mindez nagy feladat és kihívás volt a tantestület számára, hiszen az autizmussal élő tanulókat más módszerekkel oktatjuk, mint a többi sajátos nevelési igényű gyermeket. A szülők ez idő alatt „magántanárrá" váltak, ráláttak gyermekeik oktathatóságának nehézségeire, szembesülhettek az iskolai módszereink sokszínűségével, az oktatási stílusunk különlegességével.

Ez a megváltozott helyzet a hátrányaival és nehézségeivel együtt pozitív emberi kapcsolatokat eredményezett. Egyre szorosabbá és jelentőségteljesebbé vált a gyógypedagógusok és a szülők közötti együttműködés, valamit a szülőtársak közötti összhang.

Ezt a tapasztalást tolmácsolták a szülők felénk:

„Amikor áttértünk a digitális oktatásra, féltünk, hogy nem tudjuk helyettesíteni, pótolni a szakembereket, hiszen nekünk nem ez a foglalkozásunk, nem ezt tanultuk. És lássuk be, hogy sokunknál az iskolapad is csak emlék. De most kénytelenek voltunk beülni a képzeletbeli

iskolapadba, és gyermekeinkkel megfelelni a követelményeknek. Köszönjük a sok segítséget és türelmet, a szakszerű és mégis egyszerű oktatást. Olyan csoda történt velünk is, amit soha nem gondoltunk volna."

Makó Ildikó, Laskai Nóra
gyógypedagógusok

Élet a Szék utca 1. szám alatt

Örömmel, várakozással, izgalommal és némi szorongással teltek az idei nyári szünet utolsó hetei, napjai. Kimondatlanul is az járt mindannyiunk fejében: Vajon elkészül minden időre? Hogy fogadják a gyerekek az új helyet és az ezzel járó új helyzeteket?
Az összefogás, a sok segítség, a kitartó munka végül meghozta gyümölcsét.
Szeptember 2-án otthonos, az ő speciális igényeiknek megfelelően berendezett környezetben fogadhattuk kis tanulóinkat. Két barátságos csoportszoba, ebédlő, fürdőszoba, mosdó és egy tornaszoba várta őket.
Időközben megvalósult a pihenő és fejlesztőszoba kialakítása is.
Gyermekeinkre való tekintettel a részleges elkülönültség számos pozitívuma mutatkozott meg, amelyek közül a kis létszámból adódó csendet, nyugalmat emelnénk ki elsősorban.
Jó érzés ilyen kellemes környezetben élni mindennapjainkat, végezni teendőinket.

Rudics Diána és Wolf Júlia
gyógypedagógusok

"Az Úr csodásan működik...."

A Bethlen aulájában finom dallamfoszlány hirdeti 2020-ban a Zenei Világnapot. Megszólal a zongora, felcsendül a szólista hangja, majd egyre több diák és felnőtt csatlakozik. Nagyszerű választás *"Az Úr csodásan működik..."* dallamvilága, szövegmondandója. A meglepetések, a szokatlan helyzetek, a megszorító intézkedések vonzó, hívogató ötletekkel töltik meg a gimnázium falait, vagy keltik életre a digitális világban az emlékezet forrásait. Október 19-én, a 64 évvel ezelőtti Diákparlamentre emlékezve 56 méltó hőseire irányítja a

a muzsika, az énekszó, a röplapok a figyelmet, és azokra a cselekvő diákokra, akik kisfilmjük elkészítésével hajtanak fejet a forradalom évfordulóján.

"Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj." (Lukács 6:45) Miről is szólhatnék? Arról, ami megtölti a mindennapokat, ami örömforrás a kiszámíthatatlan időszakban, a meglepetésszerű korlátozások, a váratlan digitális munkarend, a munkaterv megtervezett elemeinek kreativitásra alapozott teljesítése, a szokatlan körülmények között megvalósult kihívások eredményes lezárása.

A példás tettek bizonyítják, hogy *"Minden munkából nyereség lesz, de az ajkaknak beszédéből csak szűkölködés"* (Péld 14,23). A tettek csodás eredményeket tartogatnak, a munkaterhek viselése a tudomány iránti alázatot fejezi ki, az értelem harsogás nélkül is hallatja hangját és szelídséggel hirdeti a célba érés biztonságát. Az elhívott oltalma alatt készül a csoda! A bizalom, a szeretet és az egymásra figyelés alkotóvá teszi a benne résztvevőket, alkotássá nemesül a közös munka. Olykor elismerő diákhangok dicsérik mesterük elszánását, megtisztelő sorokban igazolják vissza a törődést, az elmélyülést, a szakértelem magas fokát.

"Amikor a maga juhait mind kivezeti, előttük jár, és a juhok követik, mert ismerik a hangját" (Jn 10,4). A tehetséges és a még tehetségesebb tanítványok pallérozását ismerős hangok irányítják, elismerő oklevél-birtokosok, mesterprojekt-megvalósítók, következetes napi rutint teljesítők, újító törekvéseket alkalmazó kivitelezők, teljesítményt elváró, sikerekre hangszerelt beteljesítők, kapitányi pontossággal időzített felkészítők. Az Úr nagyszerűen elrendezi a munkást és dicsőségre vezeti a munkát.

Az elégedettség mosolyával nyugtázom sikereinket, alkotó szellemű megoldásainkat, melyek hirdetik *"Az Úr csodásan működik..."*

Hódiné Földesi Sára
igazgató

Méltó emlékezet – kreatívan

1. Összetartozunk

„Mint Noé a bárkába egykor, / hozz fajtát minden gondolatból, / ábrándok árvult szerepét is, / álmaid állatseregét is." (Illyés Gyula: Haza, a magasban)

A száz évvel ezelőtti tragikus és sorsfordító napra a világjárvány miatt különleges módon, a digitális oktatás keretében kellett emlékeznünk. Az elszakított nemzetrészekkel és egymással érzett összetartozásunkat úgy kellett kifejeznünk, hogy közben gimnáziumunk

diákjai és tanárai személyesen nem találkozhattak egymással. Így mindenki közvetlenül, a saját bőrén keresztül tapasztalhatta meg, mit is jelent igazán a szétszakítottság, az elszigeteltség, az árvaság: az egyéni és a nemzeti magány. Ezért arra gondoltunk, mint az isteni parancsot követve egykoron Noé, hogy összegyűjtjük, és az emlékezés koszorújába fonjuk, mit és hogyan érzünk a trianoni békediktátum 100. évfordulóján, 2020. június 4-én. A munkaközösségek – történelem, magyar, hittan, ének, rajz és a könyvtárosok – összefogtak és kidolgozták a korosztályoknak megfelelően, az ötféle feladatlapot és tevékenységformát, amely sok kreativitással lehetővé tette, hogy ebben a különleges helyzetben is méltón emlékezzünk, mi történt 1920. június 4-én. A nemzeti gyásznapnak azért kell a nemzeti összetartozás napjává válnia, hogy Noé galambja a megbékélés olajágával repülhessen a következő száz évben, hogy legyen a magyarságnak jövője a Kárpát-medencében. A bethlenes kisdiákok egy képzeletbeli, határon túli iskolatársuknak írtak levelet, a nagyobbak az első világháborús hősöket kutatták. Kapcsolódott kérdés a gimnáziumban található erdélyi falhoz, és az 1922-23. tanévi érettségi tablóhoz is. A legnagyobbak az osztályuk által készített kisfilmmel figyelmeztettek nemzeti összetartozásunk szükségességére.

Diákjaink és tanáraink, így a Bethlen Gábor Református Gimnázium közössége névadójához méltón, ötletesen és magas színvonalon emlékezett a sorsfordító dátumra. Annak máig ható üzenetét legtömörebben Illyés Gyula fogalmazta meg. Az igazi haza a magyar kultúrában van, amit a politikai határok soha nem szakíthatnak szét és semmisíthetnek meg, mert azt elménkben és szívünkben őrizzük. Ez a Haza, a magasban.

„te mondd magadban, behunyt szemmel, / csak mondd a szókat, miktől egyszer / futó homokok, népek, házak / Magyarországgá összeálltak.”

Simonné Bereczki Sára
történelem - magyar szakos tanár

2. Rendhagyó emlékműsorunk 2020. október 6-án

„Felejthetetlen légyen az ő haláluk.”(Lévay József: Az aradi tizenhárom balladája)

Egy iskolai műsor tervezése és megvalósítása „szokványos” körülmények között is valódi kihívás, ezért rendszerint hosszú, gyakorlással teli hetek előzik meg. Ennek érdekében a diákok és tanáruk szoros együttműködése elengedhetetlen, mígnem végül az ünnepi alkalmon – az egész iskola színe előtt - testet ölt az elgondolás.

Egykor gimnazista diákként, immár 11 éve pedig tanárként is megtapasztaltam, hogy milyen komoly hagyományai vannak a Bethlenben a méltó megemlékezésnek, az igényes műsorkészítésnek és az értékközvetítésnek.

...és hogy milyenek is ezek az iskolai ünnepségek nálunk?

Számtalan megható, sőt megrendítő percet éltem már át a zsúfolásig megtelt tornateremben, a „kispadon" kuporogva. Gimnáziumunk közössége, a Bethlen apraja-nagyja részese ilyenkor az élménynek. Részese annak, amikor a pillanat valóban *felemel*, amikor a múlt megelevenedik, ugyanakkor a jelen számára is üzen.

Szeptemberben már világossá vált számunkra, hogy ilyen jellegű műsorokban nem lesz részünk egy ideig. Digitális eszközök segítségével kellett megoldanunk, hogy **október 6-án** azonos időpontban, de ezúttal különböző helyszíneken (osztályonként elkülönülve) emlékezzünk meg az **aradi vértanúkról**.

Végül egy kisfilm készítésére vállalkoztunk a 10.C osztállyal. Arra törekedtem, hogy az osztályközösség minden tagja feladatot kapjon a folyamatban. Volt, aki szavalatával, énektudásával szolgálta ügyünket, mások viszont források, képek, zeneművek felkutatására vállalkoztak. Akadt, aki a felvételek elkészítésében segédkezett, mások pedig a szervezési feladatokban jeleskedtek. A kisfilm megszerkesztésében kulcsfontosságú szerep jutott a *vágást* végző két diáknak. Sok-sok munkaórájukba telt, míg végleges formába öntötték megemlékező műsorunkat.

A kisfilm alapjául szolgáló forgatókönyvet Simonné Bereczki Sára tanárnő állította össze. Arra törekedtünk, hogy a mondanivalóhoz méltó helyszíneket is kapcsoljunk. Így az iskola külső és belső tereit felhasználva készítettük el a felvételeket. Forgattunk a pincében, a gyönyörűen felújított tanári könyvtárban, a kőfalnál és az iskolaudvaron egyaránt. Diákjaim számtalan ötlettel, gyakorlati javaslattal segítették a folyamatot. Itt a felvételek során az izgalom és a lámpaláz nem rontott el semmit, hiszen volt mód a javításra.

Komolyabb technikai háttérrel nem rendelkeztünk, telefonnal és kis kézi kamerával vettük fel a jeleneteket, szavalatokat.

Hatáskeltő eszközként kiemelném, hogy nagy hangsúlyt fektettünk a zenei aláfestésre, de a képek kiválasztása és sorrendje, a színek, feliratok, sőt az egyes betűtípusok segítségül hívása - mind-mind ezt a cél szolgálták.

Bevallom, büszkeséggel tölt el a végeredményt szemlélni. Méltónak érzem tábornokaink emlékéhez, méltónak nemzeti hagyományaink ápolására. Azonban az is megfogalmazódott bennem, hogy azt a közös, tornatermi élményt, azt azért nem pótolja semmi. Igazán, ott működünk mi, Bethlenesek egy igazi közösségként, ott valóban együtt dobban a szív… ott lesz igazán felemelő a pillanat…

Csipakné Nagy Bertilla

történelem munkaközösség vezető, történelem - magyar szakos tanár

3. Ünnepi megemlékezés – digitálisan

A gimnáziumban minden tanév elején megbeszéli a tantestület, hogy a nemzeti ünnepeink megemlékezéseit, mely kollégák, illetve osztály készíti.

Az őszi ünnepeinknek kialakult rendszere van, hiszen az október 6-i ünnepség mindig egy 10.-es osztály feladata, míg az 1956-os műsort valamelyik végzős osztály egyike szokta vállalni, magyar vagy történelem szakos kolléga irányításával.

Az 1956-os megemlékezést ebben az évben vezetésemmel, a 12.C osztály készítette el. Az osztály egyrésze diákszínpados, szavaló, irodalmi érdeklődésű, másik része reálos beállítottságú és vannak komoly történelmi irányultságú diákok is. Összességében egy sokszínű és rendkívül értékes, 38 fős osztályközösségről beszélhetünk.

Magyartanárként az osztály matematika-fizika-informatika tagozatán tanítok, így a magyar-történelmes „csapatot” kevésbé ismertem, ezért komoly szakmai és pedagógiai kihívásnak éreztem az ’56-os műsor megvalósítását. Az újabb kihívást, a megemlékezés teljeskörű videofelvételének elkészítése jelentette, hiszen a járványhelyzet miatt a tornateremben, - hagyományos módon - a teljes iskola közössége előtt nem mutathattuk be az összeállítást. Szeptember 30-tól arra készültünk, hogy kisebb egységekben vesszük fel a műsort, amelynek iskolai, osztálytermi premierjére október 22-e reggelén került sor.

A próbafolyamat teljes időtartama alatt a próbarendet és a felvételek idejét, az erre az alkalomra létrehozott facebook csoporton keresztül egyeztettük a diákokkal. Az első találkozáskor a műsor tervét beszéltük meg, majd feladatokat, szerepeket társítottunk a forgatókönyvhöz. Célom az volt, hogy minden tanuló részese legyen az elkészült „előadásnak”: szereplőként, technikai vagy egyéb megvalósítóként. Számomra nagyon fontos volt, hogy a diákok azt érezzék, hogy minden szerep, feladat egyformán fontos, hiszen a műsor sikere a közösség együttes munkájával valósítható meg.

A műsorunk három jól elkülöníthető, szerves egységből állt, melynek tárgyi alapját a gimnázium ’56-ban érettségizett diákjainak hősies helytállása jelentette: az október 19-i Diákparlamenti gyűlés, illetve a korabeli koszorúzási jelenet megidézése, valamint könyvtárunk 1956-os eredeti dokumentumainak és emlékeinek bemutatása. Az egyes

egységeket külön időpontokban rögzítettük, melynek sorrendje is eltérően alakult. A heti szigorú beosztással működő próbarendben az első héten (egy szép vasárnap délután) a vásárhelyi 56-os szobornál készítettük el a drónfelvételeket, lyukas zászlóval, mécsesekkel, virággal. A következő héten ehhez vettük fel a hanganyagot: a *Ha én rózsa volnék* dal felvételét az udvaron, így az osztály minden tanulója egységes kórussá alakult. Közben a „történelmes –csapat" a tanári könyvtárban válogatta az '56-os dokumentumokat és készült a történelmi visszaemlékezés.

A műsor fő részére, - a Diákparlament próbáira -, majd a felvételre a 3-4. héten került sor. Ez volt a leghosszabb és egyben a legnagyobb figyelmet és technikai kihívást jelentő feladat. A Diákparlament gyűlésén a mai 12.-es diákjaink korabeli versekkel emlékeztek az 56-os vásárhelyi és a magyar fiatalok hősies helytállására, áldozatára. A körülbelül 15 perces egység felvétele, több mint 2 órát igényelt, hogy minden színpadi, technikai igényességnek megfeleljünk.

Nagy lelki és fizikális erőket mozgósítva zajlottak a próbák és a felvételek: a diákokkal együtt nevettünk, beszélgettünk, terveztünk, rendeztünk… olykor a lelkem legmélyén sírtam a fáradtságtól és esetenként a próbák körülményei miatt.

Az utolsó fázis az egységek összerendezése, vágása, hangbeállítások elkészítése volt. Mindez teljeskörűen egy diák több órás munkáját jelentette, az otthoni technikai felszereltségének segítségével. Majd újabb hosszú, izgalmas órák következtek, mire a teljes műsor feltöltésre került az iskola YouTube csatornájára és október 22-én reggel sor kerülhetett a „premierre".

A bemutató hetében igyekeztünk az iskola teljes közösségének figyelmét ráirányítani a megemlékezésre, így a hét folyamán kollégáim segítségével közös énekléssel, (flasmobbal) iskolarádiós 56-os zenei bejátszással is készültünk. A műsor bemutatása előtti napon pedig a 12. C-s diákok szórólapokat osztottak az iskola folyosóin, - felidézve 1956 októberének forradalmi hangulatát. A szórólap az eredeti könyvtári dokumentumainkból, a műsor kulcsszavaival készült.

Úgy gondolom, ez a kisfilm, komoly összefogás eredménye volt: nagyszerű, érett, komoly fiatalokkal, segítőkész osztályfőnökkel és kollégákkal.

A kisfilm elérhető a gimnázium youtube csatornáján:

1956. október 23:

Monoki Mariann
igazgatóhelyettes, magyartanár

1. Tordai Tegze ezüstérmes a csillagászati diákolimpián

Iskolánk diákjai 5 éve vesznek részt az Országos Csillagászati Versenyen, mely a Nemzetközi Csillagászati és Asztrofizikai Diákolimpia hazai válogatóversenye.

Minden évben döntőbe jutott legalább egy tanulónk, de a 2019-2020-as tanévben három is: Szabó László (12. B) immár harmadszor, Tordai Tegze (12. A) másodszor, míg Karsai Endre (11. C) első alkalommal. Az országos döntőre Szombathelyen került sor március 7-8-án. Itt a korábbi évekhez hasonlóan elméleti, adatfeldolgozási, észlelési és planetáriumi fordulón mérték össze tudásukat a versenyzők. Az összesítésben Tegze 4., Laci 8. lett, így ők bekerültek a tízfős olimpiai keretbe. Endrét 13. helye nagyon szép reményekre jogosítja ebben a tanévben.

A keret tagjai többlépcsős online felkészítésen vettek részt, miközben hétről hétre házi feladatokat kellett visszaküldeniük. Ennek eredménye a későbbi csapatszűkítést megalapozta, így Tordai Tegze (a tavalyi évhez hasonlóan) bekerült a magyar olimpiai csapatba. Érettségi után „hagyományos" felkészítő táborban vettek részt, emellett Tegze az észlelést otthon egy másik versenyen éppen általuk nyert távcsővel gyakorolhatta.

A tábor vége felé vált világossá, hogy a járványügyi helyzet miatt a szeptemberre Kolumbia fővárosába, Bogotába tervezett 14. Nemzetközi Csillagászati és Asztrofizikai Diákolimpia a szokásos formában nem kerül lebonyolításra. Ezt helyettesítendő került megrendezésre a „1st Global e-Competitionon Astronomy and Astrophysics" online verseny. A verseny tisztaságát biztosítandó a legtöbb ország egy helyre gyűjtötte össze versenyzőit, s a diákok „bekamerázva" dolgoztak, a nemzetközi zsűri által az adott időben, ill. felvételről később is ellenőrizhető módon. A verseny 2020. szeptember 25-én (elmélet), 26-án (adatelemzés) és 27-én (észlelés) került lebonyolításra, majd ezután következett a hosszas értékelés. Október 23-ig kellett várni az eredményhirdetésre, ahol kiderült, hogy Tegze az eddigi valaha volt legjobb magyar eredményt megismételve ezüstérmet nyert. Társai is szépen szerepeltek:

további három ezüst-, három bronzérmet és két dicséretet szereztek.
Tegze nyolc éven át volt iskolánk tanulója, ahol fizikára Nagy Tibor, Vincze Szabolcs és Berecz János tanította, de a szép eredmény eléréséhez az iskolában tanultak csupán ugródeszkát jelentettek. A magyar olimpiai csapatot tavaly, illetve idén felkészítő kollektíva támogatásával, jelentős részben saját magát képezve tudta ezt a nagyszerű sikert elérni.
Az iskolában szakköri keretben immár harmadik éve készülünk az Országos Csillagászati Versenyre, reméljük az érdeklődés és a siker a továbbiakban sem marad el. Népszerűsítő előadásokat, bemutatókat is tervezünk a régi, valamint a tavaly nyert, ill. az alapítványtól kapott távcsövekkel.
A ballagási ünnepségen végzősként Tegze vehette át a Németh László-díjat tanárai szavazatai alapján, addig is már kiváló versenyeredményeit és sokoldalúan fejlett személyiségét értékelve. Tanulmányait szeptembertől a Szegedi Tudományegyetem fizika szakán folytatja. Biztos vagyok benne, hogy az egyetem is annyira büszke lehet majd rá, mint amennyire mi voltunk, s maradunk mindig.
További szép sikereket kívánunk a tudományban, Tegze!

Berecz János
fizika munkaközösség vezető, fizika - matematika szakos tanár

2. Kiemelkedő országos hittan-eredmények a Bethlenben

A pandémia okozta tavaszi „kényszerszünetet” megelőzően, 2020. február 28-29-én rendezték meg a Soli Deo Gloria Református Diákmozgalom XXVI. Bibliaismereti hittanversenyének országos döntőjét. A nívós megmérettetésen – melynek a kaposvári Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium adott otthont – iskolánk két 3 fős csapata vehetett részt. Az első nap reggelén Balatonszárszón a Csukás Színháznál főhajtással és gyertyagyújtással emlékeztünk az akkoriban elhunyt Csukás Istvánra, majd a József Attila Emlékmúzeumban a névadó költőóriásról hallgattunk előadást, valamint játékos feladatokkal igyekeztünk bővíteni irodalmi ismereteinket. Kaposváron ünnepélyes megnyitó áhítattal kezdődött a programsorozat, mely után a diákoknak csapatszintű kalandverseny, a lelkészeknek/vallástanároknak szakmai fórum kezdődött. A 2,5 órás verseny a

lexikális tudásra alapozottan, de az egyéni kreativitást, a logikai képességeket és a közös munkát, kooperációt is nagyban igénybe véve kérte számon csapatainkon a felkészülés eredményességét. Ehhez a versenyrészhez mindkét alakulatunk előzetesen filmet is készített megadott szempontok és kritériumok alapján, amiket a nagyközönség is láthatott. Másnap a reggeli után énekes-zenés áhítat következett. Szívmelengető érzés volt, amikor ennek zárásaként mintegy 150 versenyző, tanár, vallástanár, lelkész és szervező a 471. dicséretet együtt zengve magasztalta Istent! Ezzel az „indulóval" mehettek tesztversenyre a gimnazisták számot adni tudásukról. Mindkét napon Józsué és a Bírák könyveire épültek a feladatok. A tesztírás végeztével a református templomban egy művészettörténész előadásán keresztül ismerkedhettünk meg Kaposvár építészeti, művészeti, kulturális értékeivel, majd a belvárost, a főteret és az azon álló székesegyházi plébániatemplomot tekintettük meg. Végül jött az eredményhirdetés. Nagy örömünkre, iskolánk büszkeségére, de legfőképpen Isten dicsőségére alábbi, kiemelkedő eredményeink születtek:

Kalandverseny (péntek):

Csapataink	Elérhető pontszám	Elért eredmény	Helyezés	Csapattagok	Felkészítő
Deus Servabit	216	155,5 pont	országos 2. hely	Kenéz Katica (10.C) Orovecz Noémi (10.C) Rárosi Luca (10.C)	Kovács Márk Péter vallástanár
Arany Kompánia		135 pont	országos 4. hely	László Judit (10.B) Prikler Borbála (10.A) Tóth Máté (9.C)	Szabó Ákos iskolalelkész

Kalandverseny (szombat):

Csapataink	Elérhető pontszám	Elért eredmény	Helyezés	Csapattagok	Felkészítő
Deus Servabit	100	93%	országos 3. hely	Kenéz Katica (10.C) Orovecz Noémi (10.C) Rárosi Luca (10.C)	Kovács Márk Péter vallástanár
Arany Kompánia		85%	országos 6. hely	László Judit (10.B) Prikler Borbála (10.A) Tóth Máté (9.C)	Szabó Ákos iskolalelkész

Eredményeink ismeretében kiváló hangulatban indultunk a hazaútra. Pécsen megállva és a városban sétálva megnéztük a két dzsámit, az ókeresztyén sírkamrákat, a székesegyházat, a püspöki palotát és a zsinagógát. A Deus Servabit egy hosszúhétvégés részvételt nyert az SDG Tavaszi Találkozójára, Balatonszárszóra, ami egyelőre a járványügyi intézkedések miatt nem valósulhatott meg, azonban a szervezők a jutalom-kirándulásról gondoskodnak, amint arra lehetőség nyílik

Kovács Márk Péter
vallástanár

Diákvélemények Simon Ferenc mesterpedagógus munkájáról

1. Kovács Anna Zsófi (11. C osztály)

Ha vissza fogok gondolni „bethlenes” éveimre, kulcsfontosságú szereplőként fog megjelenni benne a Tanár úr alakja.

Hiszen Ő az óráin keresztül mutatta meg nekem az olvasás hatalmát, amely által eggyé válhatok a szerzővel, és egy új világban tudom felfedezni a saját valóságomat.

Tanár úrnak is lehetnek rossz napjai, de ennek ellenére ő minden órán ad nekünk valami

pluszt. Meglát a műalkotásban egy olyan dolgot, amit összeköt a mi életünkkel. Vele kapcsolatban a legkedvesebb dolognak azt tartom, ahogy a Tanár úr mindig rácsodálkozik egy-egy irodalmi műre, miként több száz diák és több ezer irodalomóra után ő még mindig lát valami újat és lehengerlőt Szophoklész Antigonéjában. Simon tanár úrnak nemcsak a hatalmas irodalomi tudása a mozgatóereje, hanem a tanítás szeretete is. Mindig ugyanolyan lelkesedéssel szeretné azt a rácsodálkozást átadni a diákjainak, ami benne is megvan. Tanár úr lelkesedésén kívül az irodalom és a tanítás iránti elkötelezettségét legjobban az tükrözi, hogy mindenkivel egyenlően bánik. Minden egyes padsorban ülő diák gondolatát szeretné hallani. Bárkinek segít felkészülni a versmondó versenyre, mert szeretné, hogy az általa tanított diákok meglássák magukban azt, amit a versek adnak a számukra. Tanár úr arra is rámutatott, hogy akár a fizikai korlátaimat is át tudom ugrani az elmémmel, és a tudásra vágyással.

2. Halmai Dávid (12. C osztály)

Az ember sokféle szellemi és lelki építőelemből építi fel az életét a születésétől egészen halálának pillanatáig. Ezek az építőelemek lehetnek szavak, tettek, élmények vagy az életükre ható, meghatározó, irányadó személyek. Például a szülők és a tanárok is ilyen emberek, mert a szülő életet ad, és ápolja azt, míg a tanár nevel, formál és irányt mutat, pontosabban rámutat lehetséges életpályákra. Úgy érzem, hogy az én életemben ilyen meghatározó építőelemet jelent Simon Ferenc tanár úr.

Amikor a Bethlen Gábor Református Gimnázium diákja lettem, nem volt szilárd elképzelésem a jövőmet illetően. Simon tanár úr szenvedélyes irodalomszeretete és karizmatikus előadásmódja lassan kezdte feltárni előttem a nyelv, az irodalom, a művészet és a gondolkodás szépségeit. Tanár úr - az általa kitűzött cél szerint - az önálló gondolkozás mindenkiben ottlapuló talentumát szándékozik felszínre segíteni, és ápolni, erősíteni diákjaiban. Hálás vagyok Simon Ferenc tanár úrnak, amiért az irodalom műveléséhez és a bölcseleti gondolkodáshoz való kompetenciámra rámutatott, és egy esszépályázat keretében ösztönzött a szakmai jellegű megmérettetésre, ahol eredményesen szerepeltem, és sokat tanulhattam belőle.

Terveim szerint jövőbeni életpályámat az irodalom, a filozófia és a lélektani megismerés világában kívánom felépíteni. Szeretnék valódi bölcsész lenni. S egész életemben hálás szívvel fogok emlékezni középiskolás éveim legmeghatározóbb alakjára, Simon Ferenc tanár úrra.

Hiábavalóság?

Az elmúlt hetekben mélyebben elmerültem a Prédikátor könyvének titokzatos, sokszor talán megkeseredettnek tűnő világában. A Prédikátor tanácsaiba, tanításaiba már-már villámként csap bele időről időre ez a rideg és súlyos kifejezés: *hiábavalóság*.

A társadalmi változások problémáit, nehézségeit átélő, idős és tapasztalt ember fájdalommal teli felkiáltása, megalapozza az egész könyv hangulatát és üzenetét. Miért szólt ennek a könyvnek az üzenete kiemelten is hozzám?

Talán a Prédikátor fásult tanításaiban felismertem a saját gondolataimat, amelyekkel küzdöttem tavasz óta.

Hiábavalóság - érdekes kifejezés. Az elvégzett munka, szolgálat értelmetlenségére és feleslegességére utal ez. Amikor márciusban átálltunk az online oktatás útjára, bennem rögtön felvetődött a kérdés: vajon nem lesz-e hiábavaló a sok munka, amelyet mondjuk egy-egy online áhítattal, vagy éppen a ballagási videó felvételével töltöttünk el. Vajon van-e értelme minden reggel leírnom és elküldenem a napi áhítatot?

Visszatekintve erre az időszakra komoly tapasztalatot adott számunkra az Úr. Mert azt kellett nekem is, illetve a

szolgálói közösségnek megtapasztalnia, hogy nem lett hiábavalóság, amit tettünk, amiért dolgoztunk. Maga a Prédikátor mondja ezt: *„Megvan az ideje a kövek szétszórásának, és megvan az ideje a kövek összerakásának.”* (Préd 3,5). Bizony talán úgy éreztük, hogy az egész életünk, a megszokott keretek szétszóródtak, de közben pedig Isten egészen más módon rakta össze ezeket újra.

Hogyan? Öröm volt nézni a végzősök meghatódott szemét, amikor az évzárón, amolyan „pótballagást” tartottunk. Az áhítatokat is rendszeresen követték a diákok, a szülők és a kollégák, a ballagási videónkat több ezren látták – a reménytelenségbe, a hiábavalóságba Isten beleszólt – bizony megvan az ideje a kövek összerakásának is!

Az elmúlt hónapok csúcspontja talán az október 31-én megtartott konfirmációi istentiszte-

let volt. Gimnáziumunk majdnem 40 diákja tett fogadalmat és lett a gyülekezet teljes jogú tagja. Kézzel foghatóan jelen volt közöttünk a Lélek, amely mindannyiunkban munkálkodott. Ez nem hiábavalóság!

A következő hetek, hónapok eseményei előtt megállva, nyugodt a szívem, legyen mindannyiunké ilyen! Isten még a legnehezebb helyzetekben is szól hozzánk: amit csinálsz, amit szolgálsz, sőt te magad - nem vagy hiábavaló!

Még ha ezt is érezzük, talán sokszor azonosulva a Prédikátor gondolatvilágával, tudjuk azt, hogy Isten tud fordítani, tud irányítani. Ebben bízva tekintünk szeretett iskolánk, gyülekezetünk jövő évi szolgálata elé. SDG!

Szabó Ákos
intézményi lelkipásztor, református vallástanár

Könyörögjetek értünk csillagok

„Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálok. Ne félj, … Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.” (ApCsel 27, 23-25)

Törjön százszor tört varázs, százszor igazolódott szabály! Ha valaminek történnie, látszódnia, hatnia kell, az történni, látszódni, hatni fog. Ha valamire a Fent hatalma szerint szükség van, az ki fog parancsolódni. A maga idejében. Rendelt időben. Az ember tervezi, de véghez az Ég viszi. Az emberi szándék szerint, vagy éppen annak ellenében.

A kicsik keze által éppen csak elért kapukilincs mozdulatlanná, érinthetetlenné vált a tavaszra. A sétálóutca kövén galambok csipegették a hajnal morzsáit, az iskolaudvart feketerigók népesítették be, babérdíszes kiskertünk alján illatozott a jácint, az aranyvessző tavaszi fényében cirmos macska nyújtózkodott, a sportpálya fehér felezővonala meg úgy világított, mint akin sosem tapodott száz és száz cipőtalp. A faliújságon megállt az idő. Május elején március idusát hirdették a nemzeti lobogók, némán állt a zongora az iroda sarkában, határnyeső Trianonra emlékeztünk, miközben Határtalanul nyertük el az új

felelősség súlya alatt fel-, kitör belőlük az ösztönös istenkeresés. Ám ne tévesszük össze az éppen szorult helyzetében lévő ember imádkozását a valódi, lélek mélyéről jövő, rendszeres hitélettel, hiszen Isten nem egy alkalmi lelki társ, akit önös céljaink érdekében kérünk, hogy segítsen gondjaink megoldásában. A valódi imádság sokkal inkább azt szeretné elérni, hogy Isten akaratának beteljesítői legyünk, így töltsük be elrendelt szolgálatunkat. Ez egyfajta kölcsönösséget feltételez Isten és köztünk. Ugyanis egyrészt Isten figyelmét irányunkba, az Atya gondoskodását, az Atyáét, aki név szerint ismer, aki elhívott minket. Másrészt pedig a mi hajlandóságunkat is feltételezi, hogy elfogadjuk Isten nekünk szánt ajándékát, így tapasztalva meg Isten jóságát.

Felmerülhet a kérdés, hogyan és hol imádkozzunk? Nincs rá szabály, hisz egy társalgásnak nincs megszabott rendje. Ezért az imádkozás egyéni, belülről fakadó, érzelmeket (örömöt, bánatot) megosztó, olykor kéréssel, könyörgéssel teli. A másokért való önzetlen imádság az imádkozóra, magára is visszahat, hiszen másoknak szenteli életét. Ez már egy következő lépcsőfoka az Istennel való találkozásnak, társalgásnak. Ennek valós színtere a kisebb közösség, család, gyülekezet.

Mikor kezdjük az Úrral való társalgás gyakorlásának folyamatát? Mint a zene-, a tánc- és a nyelvtanulás esetében, úgy az imádság esetében is – minél korábbi életszakaszban. Így a nagyszülővel, szülővel elmondott esti ima mindenki számára gyümölcsöző lesz, egy életen át tartó út kezdetévé válhat. Hányan emlékeznek a hajdani kezdeti imádságok meghitt élményére? Családtagjaim, kis diákjaim (és én is) meleg szívvel mesélnek emlékeikről, egykor ajándékként kapott élményeikről, melyet a nagyszülővel, szülővel közösen éltek meg. Az esti kötött ima megtanulását, értelmezését, ízlelgetését követően a napi átélt élmények, események elbeszélése lehet a következő lépés. A gyermek szépen lassan beavatódik az imádság örömébe. Számukra is nagy fogódzót nyújt az imádkozás, mely egyre bensőségesebb, őszintébb és élő lesz. Az imádságra nevelés mindannyiunk feladata. A reggeli áhítatok, a hittanórák során, az étkezés közben elmondott imádságok, az egyéni imádkozás alkalmai bővülnek, s előbb-utóbb szükséggé válnak.

A keresztyén ember elköteleződése Isten mellett a gondjaira bízott gyermek testi, szellemi és lelki nevelését is jelenti, melyet felelősséggel, odafigyeléssel gyarapíthatunk napról napra.

Siposné Kristó Mária
vallástanár

Vissza a kályhához

Az elmúlt évszázadokban a három generációs családmodell egy háztartásban való együttélése nem volt ritka jelenség. Napjainkban ez az életforma nem általános, azonban a világjárvány hatására olyan hagyományos, kiveszőfélben lévő mikroközösségi tevékenységi formák jelentek meg az összezártság miatt, mint a beszélgetés, történetmesélés, kártyázás, kézműveskedés, társasjátékozás.

Sokan számoltak be arról, hogy szülők, nagyszülők elfeledett játékai kerültek elő a szekrények mélyéről, garázsból, tárolókból. Számos család fedezte fel újra ezeket a „régimódi" együttlétek által kínált örömöket. A közös játék során felelevenedtek családi események, történetek, ami nem fordulhatott volna elő, ha mindenki megmaradt volna a mindennapjainkat jellemző virtuális térben.

A közös elfoglaltság alkalmasabbá tette a szülőket arra, hogy gyermekeik kognitív képességeiről teljesebb képet alkothassanak. A gyermekek számára élmény a szüleikkel töltött idő, élvezik minden pillanatát. A közös játék nem csupán élmény, de oldja a feszültséget, alkalmat ad a nagy nevetésekre, edzi a kudarctűrést, motivációként szolgálhat az előtte álló feladatokra, sarkall a kitartásra. Úgy gondolom, hogy a vázolt gondolkodásmód támogatása, részben pedagógiai feladat. Ennek érdekében, minden délután teremtek lehetőséget a közös játékra, értékes együttlétre a napköziben is.

Szívből ajánlom otthon is az esti mesélést, ahol fizikailag is közel kerül a szülő a gyermekéhez. A mesékről való beszélgetést, mely köztudottan fejleszti a későbbi szövegértést, emlékezetet, szókincset. Mérhető a különbség ezen képességekben, ahol a szülő mesét olvas.

Nagyon fontosak és nélkülözhetetlenek a játszótereken elvégzett „gyakorlatok", mint a függeszkedés, mászás, hintázás, ugrálás. Vagy ki ne szeretne a családtagjaival biciklizni, túrázni? Vegyék elő otthon a Fekete Pétert, a magyar kártyát, a Ki nevet a végén?-t, a kirakókat, a memóriajátékokat, a Gazdálkodj okosan!-t, a Dixit társasjátékot, a jobbnál jobb eszközöket!

A járvány nem csak rosszat, felejteni valót, bánatot hozott, de sok család tudott élni a lehetőséggel: újra egymásra találtak! Tegyék ezt Önök is! Ha a nagycsaládok nem tölthetik együtt az ünnepeket, töltsék meg örömmel, élményekkel szűkebb körben!

Kívánok örömteli, „játékos" adventet és meghitt karácsonyt!

Szilágyiné Bodnár Edit
tanító

erdélyi kikeletet, és a játszóvár zsivalymentes szünetekben terítette magára megújuló lakkruháját.

„Míg állni látszék az idő, bár a szekér szaladt”, így homályosította a karantén a naponta idegben feszülő íjakat. Zakatolt a digitális kerék, óvodások írták a beiratkozás levelét felénk, a pályaszélen gyűlt a téglatörmelék, az udvari sárdagonya helyét térkő foglalta el, és bár a népek táncát a báli sereg nem járta el, de a konfirmandusok az úrvacsorás kelyhet a ballagás alkalmával tanáraik közösségében vették magukhoz.

Időnként mozdult az égi rosta, kihullajtotta, máskor fennmaradva megmutatta, kik az egybe- és összetartozók. Máig kapaszkodunk az Ige szőtte imádság erejébe, és hittel könyörögjük el a Gondviselőtől tevékeny éveink hasznát. A rendelt idők mindig betelnek, most is. Míg zárulni látszott a Petőfi utcai telephely vágya, addig pávaszemek nyíltak a házon, hogy az Andrássy úton otthont adjanak az elsőseinknek. Végül a Petőfi délibábja is tóvá lett. Mára a szecesszió díszhálója köti össze épületeinket, és a Lélek a tapasz tagjaink között.

Emberszemek indultak közben felénk, hogy a tanerő láncot közösségünkben szellemi és lelki frissüléssel újratöltsék. Velük más Egyiptom költözött a történelem órákba, új hang szól az imádságban, kacagás tölti be a tanárit, szakmai fegyelem szilárdult. Felelős asszisztencia fogja a gyerek kezeket, szigorú mosoly tervezi a testedzés óráit, gyakornokokra örökül a hagyomány. Elválasztott társak nyertek értékes, új párokat, és a mesterét váró zongora is életre kelt, hogy a zene napjává tegye minden napunkat. Isten gazdagon ajándékozott meg mindazokkal, akik velem vannak a hajón. Ezért bizakodjatok! Én hiszek az Istennek.

Gilicze Rózsa Judit

Gondolatok az imádságról

A jelen világának ugyanolyan szüksége van az imádságra, mint eleinknek volt. De vajon mai társadalmunk tagjai keresik-e az élő Istennel a kapcsolatot? Egyáltalán mi is az imádság?

Az imádság minden időben, minden nép életében és mindenhol jelen volt. Eszerint az emberiség létének nélkülözhetetlen velejárója. Vannak azonban, akik meggyőződésből nem imádkoznak – hitetlenül élnek. Mégis valamilyen válságos élethelyzetben vagy a hatalmas

Egy bogár élete

Tizennégy évesen, egyik barátnőm meghívott két osztálytársamat és engem a konfirmációjára énekelni. Természetesen elvállaltuk ezt a szép felkérést. A Márton utcai evangélikus templomban volt az ünnepség. Takács János tiszteletes úr szerette volna meghallgatni a „produkciónkat", mielőtt élesben fellépünk. Csillogó szemekkel hallgatta az énekeinket, majd mikor megkérdeztük, hogy szerinte megfelelő lesz-e ez az előadás, annyit mondott, hogy ha az Úr ilyen angyali hangot adott nekünk, ő csak hálás lehet, hogy hallhatta, és természetesen énekelhetünk a konfirmáción. Vallási nevelésben nem részesülvén a szkepticizmus kiülhetett az arcomra, mert a tiszteletes úr megkérdezte, hogy jól látja-e rajtam, hogy kétkedve fogadtam ezt a kijelentését? Esetleg van-e valami kérdésem, amire választ adhat Istennel kapcsolatban? És akkor (egy tizennégy éves kamasz minden őszinteségével) nekiszegeztem a kérdést, hogy ha valóban létezik az Úr és az Ő jósága, miért történik ennyi szörnyűség a világban? Mivégre a sok éhezés, háború, egyéni tragédiák?

Ekkor ő rám mosolygott, leültetett engem és a kórus többi tagját is, és elmesélt egy történetet egy kis bogárról. Egy kis bogárról, aki élte az ő bogár életét: peteként világra jött, kikelt, lárva lett, bebábozódott majd kifejlett imágóként fűszálról fűszálra mászott. Épp két fűszál között járva, egy betonútra tévedt. Egy arra masírozó katonai gyalog század első embere meglátta az úton botorkáló kis bogarat és gondolta, ne taposson át szegényen több száz bakancs, ezért egy gyors mozdulattal arrébb rúgta a kis bogarat és haladt tovább, ő is és a század is.

A kis bogár ott feküdt összetörve az árokban. Nem értette, mi történt vele, mi rosszat tett, hogy ilyen büntetést érdemelt. Kicsi bogár agyával nem tudta felfogni, hogy mekkora veszélyben volt az élete és milyen szörnyű kíntól menekült meg, egy ilyen „kis" kellemetlenség árán és azt sem látta, hogy milyen kegyelmet kapott a századot vezető katonától. Valahogy így működik az Úr kegyelme, szeretete is. Mi, emberek, nem látjuk, nem láthatjuk azt a teljes képet, amelynek mi magunk is részesei vagyunk. Tesszük a dolgunk legjobb

tudásunk szerint, születünk-élünk-meghalunk és ha véletlen valami rossz történik velünk, az nyújtson vigaszt, hogy egy sokkal nagyobb katasztrófától óvott meg minket az Úr, mert az Ő szeretete minden teremtményére egyformán kiterjed.

Ennél szebben és pontosabban azelőtt még soha nem éreztem a vallásos hit lényegét.

Akkoriban már vonzottak a természettudományok. Később biológia, kémia szakon végeztem és egyetemi éveim alatt csupán egy kis bogárnyi hitem volt. Minél jobban elmerültem a természettudományokban, egyre inkább felfedeztem, hogy csak kis részét látom ennek a tökéletesen összerakott világnak. Érzem, hogy kell valami rendszerező elv, Valaki, aki ezt a csodát – az Univerzumot, az Életet - megalkotta. Habár olykor kis bogár agyunk nem látja, nem láthatja az összképet.

Hiszen az emberi test, az emberi agy, a földi élet véges. Nehezen fogjuk fel azt, hogy öröktől való, térben és időben végtelen – értjük, hogy mit jelent, de elképzelni a végtelenséget nem tudjuk. Azt tudjuk, hogy minden, ami a világban történik, okkal történik, és jól van így, mert Valaki vigyázza.

A köztudatban még ma is tartja magát az a nézet, hogy a vallásos hit és a természettudományok ellentmondanak egymásnak. Munkám során gyakran kapok olyan kérdéseket a gyerekektől, hogy *„Akkor Ádám és Éva ősemberek voltak?” vagy „Ha Káin egyedül maradt a Földön, hogy nem halt ki az ember?”* vagy *„Akkor most a Bibliának van igaza, vagy Darwinnak?”* Ezek nagyon jó kérdések. Látszik, ahogy a gyerekek is próbálják kialakítani saját világképüket. Nyiladozó értelmükben próbálják összeilleszteni a hittan órán tanultakat a természetismeret, biológia, kémia, fizika vagy éppen történelem órán tanultakkal. A tudománynak nem feladata bizonyítani a hitet vagy Isten létezését. Az igazi hit a lelkünkből fakad, önálló meggyőződés eredménye, míg a természettudományok a természet történéseit és jelenségeit írják le és magyarázzák megfigyelések, kísérletek és modellek segítségével. Nem lehetnek egymás ellentétei, mert nem ugyanarról szólnak. A valódi tudomány nem tagadja a vallást, a hitet, a Biblia pedig nem egy tudományos értekezés. A Biblia a szeretet nyelvén tanít minket jó életet élni, békében, megértésben, szeretetben, nem ítélkezve mások felett, Istennek tetsző módon. Örök érvényű tanításokat ad. A tudomány pedig folyton változik és csupán egy törekvés vezeti: a mindenkori tudásunk alapján minél pontosabban leírni a körülöttünk lévő világot. Isten pedig nekünk feladatot adott a teremtett világ iránt, hogy őrizzük és műveljük azt.

Törökgyörgy-Szilágyi Mária
biológia - kémia szakos tanár

Hódmezővásárhelyen születtem, református szülők gyermekeként. Mivel a város egyik legrégibb részén, Susánban nőttem fel, és a Klauzál utcai Általános Iskolába jártam, szüleimmel és iskolai ünnepségeken sokszor megfordultam a susáni templomban, de a keresztelőmre édesanyám és őseim szülőfalujában, Békéssámsonon került sor az 1990-es évek végén. Az unokatestvéreimmel és testvéreimmel együtt, tizenéves korunkban keresztelték meg, mely után sokszor megfordultunk a sámsoni református templomban. Ha a hétvégéket az egykor Vásárhelyhez tartozó faluban töltöttük, vasárnaponként nagyanyámmal hallgattuk Rápó Károly tiszteletes úr istentiszteleteit. Most, felnőtt fejjel sokszor eszembe jutnak ezek az alkalmak, a kívül-belül hófehérre meszelt templomban még sokszor láttam dédapámat is imádkozni, nagyanyámra pedig úgy emlékszem, mint akitől az egyik legfontosabbat tanultam meg: büszke és állhatatos reformátusnak lenni. Tőle kaptam első énekeskönyvemet is. Egyik közös témánk nagyanyámmal ma is az Isten igéje, megtartó ereje, és az istentiszteleteken hallottak megbeszélése. Sok időnek kellett eltelnie ahhoz, hogy a keresztelést a konfirmáció kövesse. Tanulmányaim egy új világot nyitottak meg előttem, és amelyek alapján arról is döntöttem, mivel szeretnék foglalkozni majd felnőttként, hosszú időre elvontak attól, hogy reformátusságomat mélyen megélhessem. Pedig miután feltárult előttem a magyar történelem oly sok szépsége, ösztönösen kerestem azokat a pontokat, amelyek engem is összekötnek vele. Szülővárosom és egykori lakóinak különleges történetét megismerve egyre fontosabbá vált, hogy én is református vagyok. Tanárnak, írónak és történésznek készültem abban a nagy múltú mezővárosban, amely mindig is értékelte a kultúrát, és amely sokszor adott kivételes egyéniségeket a magyar nemzetnek. A Hódmezővásárhely-Ótemplomi Református Egyházközséggel akkor kerültem először kapcsolatba, amikor a belvárosba költöztem. Jónéhány gyülekezeti tagot ismertem már korábbról, s mondhattam barátomnak, sőt 2019 ősze óta sorstársamnak is, akikkel a város múltja iránti közös érdeklődésen túl az is összeköt, hogy megszerzett ismereteinkkel, képességeinkkel a magyarságot és a városunkat is szolgáljuk.

Ekkoriban ismerkedtem meg az elfeledett református nagyasszony, Zsindelyné Tüdős Klára (1895-1980) életútjával is, és visszaemlékezésein keresztül tanúságtételével, melynek köszönhetően úgy döntöttem, szeretnék a város legrégebbi és szellemileg, kulturálisan legtevékenyebb református gyülekezetéhez tartozni. A régóta hívogató hangot neki, és sok más gyülekezeti tagnak köszönhetően hallottam meg, 2020. február 20-án pedig, 35. születésnapomon ünnepélyesen hitet tettem amellett a történelmi személyiség mellett,

akinek léte és szavai mindig is példaként álltak előttem. A konfirmáción Lukács evangéliumából hangzott el az üzenet számomra – *„Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”*

Az ótemplomi gyülekezet, mint egy kis békés sziget – tagjai egyéni munkájára és elhivatottságára építve – igyekszik megőrizni azt a keresztyén–polgári–nemzeti mentalitást, amely egyetlen megtartó ereje lehet egy közösségnek, ez pedig engem is arra sarkall, hogy képességeimmel, megszerzett tudásommal ott segítsek, ahol arra fogadókészség van. Rengeteg közösséghez tartoztam már eddig, és tartozom most is, de soha egyetlen közösségben sem éreztem magam annyira bentlévőnek, mint az ótemplomi gyülekezetben. Ez vezetett el oda is, hogy 2020 nyarán jelentkeztem a Szőnyi Benjámin Református Általános Iskolába, magyar és történelem szakos tanárnak. Ahogy a Szentírásban találjuk: *„…a Szentlélek abban az órában megtanít majd titeket arra, amit mondanotok kell.”* (Lk 12,12)

A Szőnyi Benjámin Református Általános Iskolát a gyülekezethez hasonlóan szilárd, hagyományos magyar nemzeti értékrendet közvetítő intézménynek tartom, ahol szívesen tanítok, és hívom fel a rám bízott tanulók figyelmét arra, hogy *„Különféleképpen zörget az Úr! … Zörget a szívemen, akarja tudni, hogyan szeretek másokat… Ma nagyon gondosan fogok ügyelni arra, hogy hogyan veszem észre az Úr zörgetéseit! – Mindenben: munkában, szórakozásban, pihenésben arra akarok gondolni: mit akar most az Úr tőlem? Hogyan zörget most, és hogyan nyitok én? … Hogyan látogat az Úr? Néha örömmel, néha könnyel, néha boldogsággal, néha szárazsággal, néha telve kegyelemesővel, s mindezeken kívül látogat az emberek, a munka, a hétköznapok által.”* (Salkaházi Sára A szeretet tüzével c. lelki naplója nyomán)

Nagy Gyöngyi
történész, magyar-történelem szakos tanár

A református kollégium előnyei nehéz időkben

Az adventhoz közeledve, ahogy visszatekintünk a Szathmáry Kollégium idei évére, olyan sűrű, annyira élettel teli, hogy átgondolni is nehéz, mi is történt az elmúlt hónapokban.

Az előző tanév vége, ugyan online oktatással zárult, de számunkra egyedi megoldásra váró problémákat hozott.

Egyik napról a másikra kiürült a kollégium, egy rövid időre, de a kapcsolattartás, közösségi

élet a digitális térben is megmaradt. Ennek szükségességét több tényező indokolta, főként az érettségi közelsége, amelynek lehetősége és kivitelezésének módja napról napra változott. Végzős kollégistáink több intézmény útmutatását várva, izgultak a vizsgák teljesítésének az eredményén. A helyzetet bonyolította a határon túlról érkezők diákok sorsa. Sok kérdés volt, átengedik-e a határon, szükséges-e karanténba vonulnia, hogyan jöhet el a kollégiumig, meddig kell maradnia, lesz egyáltalán érettségi?!

Beköltöztek, s a felügyelet azóta is, május óta is folyamatos. A kétségek és korlátozások ellenére a sportolók egész nyáron tudtak edzeni, a gyakorlatok megvalósultak. Így a nyár családias létszámmal, de aktívan telt. Ha módot találtunk rá, együtt készült a vacsora, vagy az ebéd, esetleg előkerült valamilyen társasjáték, de a beszélgetések biztos, hogy ilyenkor tudtak leginkább kibontakozni.

Augusztus végén körvonalazódott, hogy milyen szabályozások mellett lehet újra nagyobb létszámban gondolkodni a kollégium feltöltését illetően. Fertőtlenítés, csökkentett létszám, fertőtlenítés, karantén helyiségek, fertőtlenítés, lázmérés, fertőtlenítés, távolságtartás, fertőtlenítés jellemezte a mindennapokat. S még ehhez jött a karantén a határon túlról érkezőknek, illetve két negatív teszt, amely Magyarországon készült, az elhelyezés alapkövetelményeként. Ennek a kivitelezése is alázatosságot követelt, hiszen az esetleges fertőzésveszélyt elkerülendő a szegedi mintavételi pontra autóval szállítottuk az érintetteket. Nem lett pozitív teszt, így a tanév mindenki számára elindulhatott.

Másként kellett azért idén előre tekinteni, hiszen akik külföldről jöttek, nem volt számukra tervezhető, hogy meddig maradhatnak. Ők többnyire kiskorú sportolók, akik hónapokig a Klauzál utca 1-3 sz. alatt laknak. Itt ébrednek, innen indulnak, ide érkeznek vissza, itt készülnek, tanulnak, mennek sportolni, ide érkeznek vissza, itt élnek. Mi engedjük el Őket és várjuk vissza, és sok esetben kérjük számon a késést, a jegyeket, a köszönést, az étkezést

stb. Mindenki hozzáadja a mindennapokhoz, amit lehetősége szerint tud, beszélgetések, ügyintézés, sütés, főzés, ha kell konfliktuskezelés, nevelés, terelgetés formájában.

S közben túl vagyunk az első pozitív Covid teszten, a tisztifőorvos engedélyével a helyi karanténon, az elkülönítésen, kontaktkutatáson. Háttérben aggódó szülőkkel, akik távolról érdeklődnek, hogy mi történik a gyermekükkel, akik között van olyan diák, aki már fél éve nem volt otthon.

Nagy a felelősség, rajtunk és a kollégistákon is. Eddig úgy tűnik mindenki „jól szerepel”, ami azért is figyelemreméltó, hiszen annyira sokfélék vagyunk, úszók, focisták, gimnazisták, technikusok, szakiskolások, illetve a nevelői kar is, akik nagyrészben a tanév elejére létszámukban megújultak.

Amire szükség volt, beszereztük, ami gondot jelentett megoldottuk, javult az internet sávszélesség online oktatás esetére, esti filmezésekhez a csoportszobákba kábeltévé előfizetés történt. A mosókonyha szárítógéppel elérhetővé vált a bentlakóknak is. Most a konyha lehetőségeinek bővítésére törekszünk, ami jelenleg még nagyon hiányos minden téren. Lábasok, eszközök szűkösen állnak rendelkezésre, hiszen nem olyan napi használatra volt tervezve, mint amit a mostani időszak elvár. Itt a segítség nagyon jól jönne, az ünnepekre készülve.

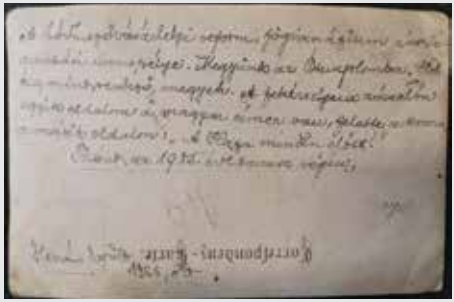
A karácsonyt otthon töltik kollégistáink, de a szünet előtt minden évben megajándékozzuk a közösséget. Idén az esti ping-pong csaták vidám hangulatát tovább gondolva egy csocsó asztal terve kezd körvonalazódni, kerülgetve a hozzá szükséges háttér biztosítását.

A téli szünet, s a januári évkezdés nehézségeket ígér, de bizakodunk a könnyebb folytatásban.

Kádárné Zsoldos Edit
könyvtáros, kollégiumi nevelőtanár

„Habent sua fata libelli…” = „A könyveknek is megvan a maguk sorsa.”

A gimnázium könyvtárai az elmúlt időszak leglátványosabb és legforgalmasabb időszakát tudhatják maguk mögött az idei évben.

Az online oktatás megkezdéséig a kölcsönzési statisztikáink jelentős emelkedést mutattak. A könyvtári órák szintén beépültek a tanmenetekbe, helytörténeti, iskolatörténeti és könyvtártörténeti ismeretekkel színesítve a tanórákat.

Németh László hagyatékát, a Plohn portrékat, a Váradi Bibliát, a Szenci Bibliát is láttatva, valamint a Malleus maleficarum (Boszorkánypöröly) kuriózumát megvillantva, szemléltetni lehetett egy-egy óra alkalmával a gimnázium értékeit.

Mi a pandémia idejét is munkával töltöttük. Az új tanévben a tervezett latinos-könyvtáros órák elkezdtek megvalósulni a felújított tanári könyvtárban. Szenci Molnár Albert szótárait, latin bibliáját, Ambrosius Calepinus (Ambrogio Calepino) 11 nyelvű szótárát bemutatva, Ciceró művei mellett saját latin nyelvű dokumentumaink is a latinos csoportok látóterébe tudnak kerülni. Nagy örömünkre 123

év után ismét látogatható lett a könyvtár gyűjteménye.
A hely varázsa érezhető a felújított termen, a nyáron elkészült új vitrines szekrény őrzi az antikvákat, és a régi könyveink ritkább darabjait, míg az új, illetve felújított polcokon sorakoznak az 1723-óta gyarapodó református oktatás folyamatát tükröző dokumentumok.
Az „Olümposz" is más funkciót kapott, megörökölve az Ótemplom régi kovácsoltvas karzatának egy részletét, ami itt új életre kelt, tökéletesen harmonizálva környezetével.
Ezek a felújítási munkálatok a nyáron fejeződtek be, a könyvek leltározásával és elrendezésével együtt.
Emellett a Malom utcai raktárkönyvtár is alakult, polcra került az átszállított könyvek közel fele. A további rendezéshez még felújítási munkákra van szükség, hogy minden helység megújuljon, polcrendszert kapjon. A fűtés, festés, rendezés tennivalói fázisokban valósulnak meg, aminek eredménye hétről hétre egyre látványosabb.
Így volt lehetőség arra is, hogy szeptemberben a városi levéltár megőrzéséből visszakerüljön az egyházközség levéltári anyaga saját gondozásunkba. Ennek elhelyezése szintén a raktárkönyvtárban lett megoldva.

A Malom utcai könyvtár alakulását tükrözik a képek, hogy a gimnázium könyvtárának ugyanabból a szemszögéből készült fotói is szemléltetik a változásokat.
A tanári könyvtárban készült két kép közt három év telt el, és jónéhány munkaóra.
Online bárhonnan kereshető az egyházközség teljes könyvtári állománya, cím és szerző alapján.
A hagyatékok elkülönítve maradtak, a könyvtár struktúrája változatlan, csak a formája változott. Az új tér biztonságos használatához, az Egyházi Könyvtárak Egyesülése pályázati támogatásával vásárolt levegőtisztító/páramentesítő készülék biztosítja a megfelelő páratar-

talmat.

Úgy néz ki, hogy a következő időszak kevésbé látványos munkálatokkal fog telni, de állományvédelmi szempontból legalább olyan fontos lesz, mint az eddigiek.

Terveink szerint a gimnázium levéltára, dokumentumtára, fotói kerülnek rendezésre. A hagyatékok, ajándékok, illetve saját anyag sokasága intézményünk jelentős, nagy múltra visszatekintő történetét summázza, ezek tisztázása a következő időszak feladata, hiszen egyediségünk örökségünkből adódik.

A gondozás és megőrzés mellett a láttatás, kutatás és tartalmi feltárás is szerepet kap a jövőben. Amiben már hatalmasat léptünk előre, hogy az oktatási intézmény életében most már szervesen bekapcsolódott, fizikailag érzékeltethető a könyvtár, s minden tanítási napon betekintésre ad lehetőséget az érdeklődőknek, diákoknak.

Kádárné Zsoldos Edit
könyvtáros, kollégiumi nevelőtanár

Tájékoztatás ingatlanjainkról

A koronavírus járvány ellenére, épületeinket tekintve egy gazdag, de nehéz, mozgalmas évet hagyunk magunk mögött, amiről rövid tájékoztatást szükséges adnunk gyülekezetünk tagjai számára. A beszámolókban az ingatlanok megszerzéséről, nagyobb arányú beruházásokról esik szó, külön nem térek ki az ingatlanjainkban folyó karbantartási munkálatokra, amelyek alkalmanként a tízmillió forint értéket is meghaladták. Gyülekezetünk használatában lévő ingatlanjainkban is történtek felújítások az idei esztendőben. Templomunk toronyóráját (Hanga Zsolt kecskeméti órásmester) és orgonáját is (Paulus Frigyes Orgonaműhely) (állami pályázati támogatás segítségével) javítani, hangolni kellett. Tarjáni gyülekezetrészünkhöz tartozó Malom utcai épületünkben pedig fűtéskorszerűsítést hajtottunk végre (egyházmegyei segítséggel), ami új kazán és radiátorok felszerelését, valamint festést, mázolást, a szociális helyiségek szanitereinek cseréjét, és burkolási munkákat jelentett. Üresen álló termeinkbe a Ráday Könyvtár által kiselejtezett polcokat raktuk be, amelyekre ideiglenesen a gimnázium könyvtárának könyvei kerültek elhelyezésre. A felújított épületnek, a jó melegnek köszönhetően a könyvtári feldolgozó munka így zavartalanul folyhat az épületben, illetve gyülekezeti tagjaink is szívesen látogatják a megújult imatermet. Az elvégzett munkákért és feladatokért hálásak vagyunk a szakembereknek, munkatársainknak, akik sokat dolgoznak nap mint nap, hogy öröm legyen oda betérni, a jó gazda gondosságával, rendezett és karbantartott képet mutassanak épületeink. Most pedig néhány rövid beszámolót olvashatunk oktatási intézményeinkhez tartozó ingatlanjainkról.

Szék u. 1. sz. alatti ingatlan

A közvélemény előtt talán kevésbé lehet ismert, de az Aranyossy Ágoston Református Óvoda és Általános Iskolában nagyon szép és építkező munka folyik. Ez nemcsak a minőségi gyógynevelési munkában, hanem mennyiségben, gyermeklétszámban is

meglátszik. Már korábban átfogó tervet készítettünk a székhelyépület (Szék u. 3-5. sz.) teljes korszerűsítésére. Önerő hiányában, támogatás nélkül - az energetikai felújítás és tetőtérbeépítés, udvari játékok beszerzését követően - egyelőre itt a felújítás szünetel. Az idei évben a gyermeklétszám növekedése miatt, azonban a gyülekezetünk testületei és az intézmény vezetése úgy döntött, hogy a hosszú-

távú terv megvalósulását elősegítené az óvoda főépületből való kiköltözése, mégpedig úgy, hogy lehetőség szerint a gyógypedagógiai munka egy helyszínen folyjék tovább, úgy, hogy az óvodai játszótér és az étkeztetés lehetősége a főépületben maradhasson.

Két lehetséges helyszínt figyelembe véve az intézmény javaslatát elfogadva az idén nyáron július 29-én huszonkétmillió forint értékben a közvetlen szomszéd családi házat megvásároltuk és a szeptemberi tanév kezdetekor benne a munka elkezdődhetett. Most oda

olyan kiscsoportok kerültek áthelyezésre, amelyek számára nagyobb átalakítás nélkül is lehetővé válik az oktatás. Ezt követően a tervezési fázis következik majd, de az már a következő évek munkája lesz. Köszönet illeti az ott folyó szakmai munkát, valamint Istennek adunk hálát azért a lehetőségért, hogy újabb színtérrel bővülhetett a feladatellátás.

Modern városok programja, a Bethlen gimnázium felújítása

Bizonyára mindenki számára érdeklődésre tart számot a még 2017-ben beharangozott Bethlen gimnázium felújítása és bővítése.

A program kezdése három évvel ezelőttre vezethető vissza, amikor a város akkori vezetése és országgyűlési képviselő úr hivatalosan felkeresett bennünket, készítsünk programtervet a gimnázium felújítására és bővítésére.

A református köznevelés háromszáz éves évfordulóját 2023-ban ünnepeljük, amelyre jó lenne, ha az egész épület felújítása és kibővítése megtörténhetne. Erre a program akkor 5 milliárd forint támogatást ígértek meg. A Modern Városok Program kedvezményezettje az önkormányzat, támogatója a Magyar Állam. Maga a beruházás az egyházközség

tulajdonában lévő ingatlanon menne végbe, amely jelenleg is a gimnázium székhelye.

A megkeresésnek eleget téve, a mögöttünk lévő időszakban az intézmény felújítási programtervét elkészítette a fenntartó egyházközség, amit az önkormányzat elfogadott. Kiválasztották a tervezőt, majd az engedélyes tervek elkészültek, ezt követően pedig a kiviteli tervek is. A kiviteli tervek tervellenőrzését is megpályáztatták, majd pedig a tervellenőrzés is megtörtént. Ezzel egyidejűleg az új trafó, villamosenergia vételi lehetőség kiépítése is megkezdődött.

A fenntartó egyházközségnek és az intézményvezetésének a program megvalósítására, a beruházás különböző fázisaiban sem rálátása, sem beleszólása nincsen, azonban minden kérésünk, elképzelésünk a programtervünkben rögzítésre került, és ezek a kiviteli tervekben mindenben meg is valósultak.

Tudomásunk szerint az ellenőrzött kiviteli tervek átadásra kerültek a BMSK Zrt. részére, akik a program megvalósításának további részét kezelik, ami várhatóan a közbeszerzési eljárás lesz. Szomorúan kell megállapítani, hogy bár a megvalósulási folyamat ugyan haladt előre, mégis nagymértékben lelassult. 2017-hez képest az építőipari árak jelentősen drágultak, így várhatóan a tényleges kivitelezési költségek nem fogják fedezi a 2017-ben előirányzott ötmilliárd forintot. Bízunk abban, hogy akiknek a kezében van a döntés, azok minden erejükkel segítik ennek a programnak az előmozdulását, megvalósulását, hiszen a város egyik patinás épületéről, Dél-Magyarország egyik legrégebbi folyamatosan működő köznevelési intézménynek jövőjéről van szó!

Pávásház

Ez év májusában égetővé vált a Szőnyi Benjámin Református Általános Iskola problémájának megoldása. Az iskola székhelyén lévő épület szeptembertől nem tudta volna befogadni teljes létszámban gyermekeinket. A fenntartó presbitérium, a közös fenntartói igazgatótanács és az iskola vezetése több éve látja ezt a növekvő folyamatot létszám tekintetében, illetve az ezzel járó helyhiányt. Ezért kezdődött el több mint két éve tárgyalás az önkormányzattal, a Petőfi u. 6. sz. alatt ingatlan használatára, bérbevételére, megvételére vonatkozólag. Sajnálatos, hogy a város vezetésével háromévi tárgyalást követően sem jutottunk megállapodásra 2020. május elejéig, ezért más lehetőség után is kellett nézni.

Tudomásunkra jutott néhány épület, de erőfeszítéseink nem jártak sikerrel, mígnem egyszer csak eljutottunk az Andrássy u. 33. szám alatti ingatlanhoz. Ezt az épületet sokan csak Pávásháznak nevezik, mivel homlokzatát pávák díszítik. Az ingatlan a Magyar Állam tulajdonában állt és a Magyar Államkincstár volt a kezelője. Engedélyükkel a több éve üresen álló épületet megtekinthettük. Utoljára a nyugdíjfolyósító intézet városi fiókja működött benne. Használaton kívülisége meglátszódott annak ellenére, hogy egy évtizede felújították. Az udvart avar nőtte be, az épület felújításra szorult, de első látásra megszerettük a házat és már akkor éreztük, hogy alkalmas lenne az első osztályos Szőnyis diákok elhelyezésére.

2020. május 19-én volt az első tárgyalás az államkincstár elnökével. Mivel időközben sem alakult más lehetőség, és a vételi feltételek kedvezőek voltak számunkra gyülekezetünk testületei az ingatlan megvásárlása mellett döntöttek. Két ingatlanbecslést követően az ingatlant 72.750.000 forintért augusztus 19-én megvásároltuk. Azért, hogy szeptemberben a tanévet zökkenőmentesen elkezdhessük, a tárgyalásokkal egyidejűleg terveztünk és a felújítási munkákat a közös döntést követően, amilyen gyorsan lehetett el is kezdtük. A miniszterelnökség a felújításhoz a segítségünkre sietett 25 millió forint támogatással, így az épület szeptember 1-re használhatóvá vált. Az ősz folyamán saját erőből 29 millió forint ráfordítással beruháztunk egy melegítő konyhára és a külső homlokzat szakszerű elkészíté-

sére. Reménység szerint december 1-től az épület teljes szépségében szolgálja a református köznevelés ügyét.

Köszönettel tartozunk azoknak, akik nem kritizálták és bántották döntésünket, hanem támogattak bennünket és elsősegítették azt, hogy megfelelő körülményeket biztosíthassunk az iskolát kezdő gyermekek számára.

Petőfi u. 6. sz. alatti ingatlan

A Szőnyi Benjámin Református Általános Iskola állandó tanulólétszáma ebben a tanévben 370 fölé emelkedett, illetve a kompetencia eredmények alapján az országos 116. helyen áll, a több mint 3000 általános iskola között, ami leginkább igazolja az ott folyó munka minőségét és az oktatási intézmény iránti nagyfokú érdeklődést.

2012 óta folyamatosan vizsgáljuk a létszám alakulását és tervezzük az iskola jövőjét.

A megelőző önkormányzati ciklusban 2018. június 17-én kértük a polgármester úr és képviselőtestület segítségét, hogy diákjaink és tanáraink a továbbiakban megfelelő körülmények között végezhessék munkájukat. Az akkor alig használt, 80%-ban üresen álló, székhelyünkhöz közel lévő volt iskolai épületet szerettük volna, - mint más korábbi fenntartók - ingyenesen használatba venni köznevelési feladatok ellátására. A közgyűlés 2018. július 30-i gyűlésén úgy határozott, hogy az egész épületet átadja részünkre.

Polgármester úr azonban 2018. október 26-án egy olyan megállapodást küldött a fenntartó képviselőjének, amely nem az egész épület használatba adásáról szólt, hanem csak egy részéről. Ezt a megállapodás tervezetet a gyülekezet vezető testületei elutasították és írásban kérték az eredeti határozat végrehajtását.

Az általunk javasolt megállapodás az önkormányzat részéről nem kerül elfogadásra. Polgármester úr véleménye szerint törvénytelenül került volna átadásra az egész épület, mert az intézmény nem tudná teljes egészében hasznosítani, ugyanis meggyőződése szerint, nincs ekkora területre szüksége. Az egyházközség vezetősége független közoktatási szakértő véleményét fűzte kéréséhez, de a határozat így sem került végrehajtásra. Polgármester úr álláspontja szerint kizárólag az épület első emelete kerülhet átadásra, egyebekben felajánlja az Ókollégium épületét, akár megvételre is.

A helyhatósági választásokat követően az első közgyűlési döntések között szerepelt a teljes

épület használatba adására vonatkozó határozat visszavonása.
Ezt követően a fenntartónak már csak az első emelet átadásáról lehetett egyeztetni, mivel polgármester úr szerint ez a terület is elegendő a közfeladatok ellátására. Ezt a gyülekezet vezetése 2020. augusztus 3-án elfogadta, így a kulcsok átadására augusztus 28-án kerülhetett sor. (Emiatt az időpont miatt utólag is hasznos és jogos döntés volt a Pávásház megvásárlása, hiszen egy évek óta hasznosítatlan, üresen álló épület működésbe hozására legalább három hónap időre van szükség. Az augusztus végi kulcsátadással, szeptember 1-jén tanítást nem lehet kezdeni.)
Január vége óta a javaslatomra, - mivel az egész épület használatba adását a közgyűlés nem támogatta - a gyülekezet vezető testületei ajánlatot tettek az épület megvásárlására. Értékbecslést követően az önkormányzat pályázatot írt ki az épület eladására 396,9 millió forint értékben. Az egyházközség a pályázatot benyújtotta, elbírálás azonban ez idáig nem történt.
Szeptemberben és októberben a szakhatósági engedélyek beszerzésekor kiderült, hogy az emeleten egyelőre három osztálynál többet nem lehet elhelyezni, mivel nem áll rendelkezésre elegendő szociális helyiség. Az egész épületben ugyan van elég szociális helyiség, de az kívül esik a felajánlott területen.

Így az egyházközség korábbi kérése és a közoktatási szakértő véleménye, amely az egész épület használatára vonatkozott, teljesen megalapozott és helytálló volt.
Ez a történet egy olyan oktatási intézmény elhelyezéséről szólt, amelynek a pedagógiai munkája, kivívott helye a köznevelési intézmények rangsorában, más, sajátos elbírálást érdemel. Miközben tudomásunk van róla, hogy mások ingyenesen jutnak ingatlanhoz, nekünk azt vásárolnunk kell. Reméljük, elkövetkezik majd egy olyan időszak is, amikor az ott folyó munkát nem szavakban, hanem kézzelfogható tettekben fogják megbecsülni. Sokakban egészen biztos máris felmerült a kétely, hogy nem lesz-e ez túl sok terület és hatalmas ingatlan ennek az iskolának? Az épületek fenntartása bizonyosan más helyzet elé állít majd bennünket, de a létszámunk a mai napig egyetlen egy évben sem csökkent, hanem folyamatosan növekszik, ami további

bizakodásra ad okot. Köszönettel tartozunk minden imádságért, támogatásért, amelyek erőfeszítéseinket kísérik, illetve a csöndes hálás szavakért azoktól, akik jelzik felénk, hogy valamikor ott tanultak és most boldogok, hogy az épület újra iskolaként működik. Soli Deo Gloria!

Bán Csaba
lelkipásztor

Segítségkérés!

Kedves Testvéreink!

A Hódmezővásárhely-Ótemplomi Református Egyházközség Presbitériuma nevében szeretettel köszöntjük Önöket, s egyben köszönjük, hogy az elmúlt időszakban imádságaikkal, adományaikkal támogatták gyülekezetünk igehirdető, lelkigondozó, tanító és időseket gondozó szolgálatait.

Szeretettel hívjuk és várjuk Önöket a vírus időszak végén istentiszteleteinkre, bibliaóráinkra, hitmélyítő, igeismeretet erősítő alkalmainkra! A járvány időszak alatt pedig honlapunkon vasárnapi istentiszteletünk írott és látható, hallható formában is megtekinthető.

Ugyanilyen szeretettel ajánljuk az Önök figyelmébe református intézményeinket is: az Aranyossy Ágoston Református Óvodát és Általános Iskolát, a Bethlen Gábor Református Gimnáziumot, a Szathmáry Kollégiumot és a Szőnyi Benjámin Református Általános Iskolát.

Célunk az, hogy minden református család és minden kedves érdeklődő testvérünk otthonra találjon gyülekezetünkben.

A 2020. évben több okunk is volt az örömre, a hálaadásra, amelyről ebben az értesítőben részletesen beszámolunk. Isten iránti hálával köszönjük meg minden adakozó testvérünknek befizetett adományait és támogatását.

Kedves Testvérek!

Üzenet újságunkkal tisztelettel arra kérjük Önöket, hogy támogassák továbbra is gyülekezetünk szolgálatait. **Ennek egyik módja az egyházfenntartói járulék befizetése, amelynek ajánlott összege az önálló keresettel rendelkező egyháztagoknak az éves jövedelem 1%-a, de legalább 10.000,- Ft, nyugdíjasoknak az éves jövedelem 1%-a, de legalább 6.000,- Ft, konfirmált, de önálló keresettel nem rendelkező fiataljainknak évi 3.000,- Ft.**

Az éves egyházfenntartói járulék átutalással (Hódmezővásárhely - Ótemplomi

Református Egyházközség Otp. Bank: 11735067 - 20056821) vagy személyesen befizethető a lelkészi hivatalban. Minden 18. életévét betöltött - egyházfenntartói járulék jogcímen nevesítetten befizető - gyülekezeti tag a soron következő évben a választói névjegyzékbe kerül függetlenül a befizetett összeg mértékétől.

Erre az adománygyűjtésre utal jelképesen újságunkkal együtt küldött, áldozatos borítékunk.

A Presbitérium nevében kívánunk Önöknek áldást és békességet:

Gyülekezetünk elnöksége

Anyakönyvi híreink

Anyakönyvi adataink a 2020. december 1-jei állapotot tükrözik!

Keresztelés

1	Lopuch Máté	01.05	27	Tárkány- Szűcs Kornél	08.23
2	Lugosi Máté	02.09	28	Tárkány- Szűcs Petra	08.23
3	Lugosi Zsófia	02.09	29	Donka Blanka Lujza	08.30
4	Illés Vilmos	02.16	30	Donka Dorottya Borka	08.30
5	Kis Ádám	02.23	31	Donka Janka Zsuzsanna	08.30
6	Kis Bence	02.23	32	Donka Levente Vince	08.30
7	Berényi Roland	03.01	33	Szántó Csilla Anna	08.30
8	Törőcsik Éva	03.01	34	Szántó Noémi	08.30
9	Czombos Szabolcs	03.08	35	Török Zoltán	09.06
10	Horváth Gábor	03.08	36	Nagy Kincső	09.13
11	Lengyel Marcell	03.08	37	Kruppa Tamás Zsigmond	09.20
12	Lengyel Zalán	03.08	38	Mondovits Zente	09.27
13	Fehér Petra Ilona	03.15	39	Varga-Tóth Bernát Mátyás	10.04
14	Házi János Krisztofer	06.20	40	Bakos Márk János	10.31
15	Bencsik Luca	06.21	41	Búzás Molli	10.31
16	Bernáth László Márk	06.21	42	Forján Anna Bojána	10.31
17	Bernáth Vivien	06.21	43	Gálfi Zoltán	10.31
18	Rostás Elizabet Léna	06.21	44	Gáll Sarolta	10.31
19	Héjja Hanni	07.26	45	Hegedűs Fanni	10.31
20	Héjja Panna	07.26	46	Hudák Anna	10.31
21	Szerencsi Nimród	08.09	47	Kállai Laura Kamilla	10.31
22	Nagy Krisztina Henrietta	08.16	48	Kenéz Katica	10.31
23	Rácz Ákos Bulcsú	08.16	49	Kiss Gergő Krisztián	10.31
24	Rácz Miklós Koppány	08.16	50	Kocsor Kira	10.31
25	Szűcs Géza	08.23	51	Molnár Rebeka	10.31
26	Szűcs Gréta	08.23	52	Zsóri Levente	10.31

2019-ben megkereszteltünk 58 főt, 32 nőt és 26 férfit. A megelőző évhez képest 7 fővel kevesebb a keresztelések száma. 2020-ban megkereszteltünk 52 főt, 27 nőt és 25 férfit, (50 gyermeket 2 felnőttet).

Konfirmáció

1	Nagy Gyöngyi	02.20	27	Földvári Máté	10.31
2	Berényi Roland	03.01	28	Gál Petra Júlia	10.31
3	Grexákné Törőcsik Éva	03.01	29	Gálfi Zoltán	10.31
4	Gubacska Erika	03.01	30	Gáll Sarolta	10.31
5	Hermann Mihály	03.01	31	Hegedűs Fanni	10.31
6	Kócsó Ildikó	03.01	32	Hudák Anna	10.31
7	Láda Eszter	03.01	33	Kállai Laura Kamilla	10.31
8	Bacsa Kitti	06.20	34	Kenéz Katica	10.31
9	Csíkos Enéh	06.20	35	Kiss Gergő Krisztián	10.31
10	Farkas Dávid	06.20	36	Kocsor Kira	10.31
11	Halmai Tamás	06.20	37	Kőrösi Marcell	10.31
12	Házi János Krisztofer	06.20	38	Mallár Harmat	10.31
13	Juhász Krisztián Balázs	06.20	39	Márki Szabolcs Zsigmond	10.31
14	Székely Tessza	06.20	40	Mogyorósi Máté	10.31
15	Annus Anita	10.31	41	Molnár Rebeka	10.31
16	Bakos Márk János	10.31	42	Mórocz László András	10.31
17	Bánfi Barnabás	10.31	43	Oláh Sebő Zétény	10.31
18	Barankai Csaba	10.31	44	Orovecz Noémi	10.31
19	Benkő Zsófia	10.31	45	Őz Levente	10.31
20	Borsodi Alma	10.31	46	Prikler Dorka Abigél	10.31
21	Búzás Molli	10.31	47	Szatmári Kamilla Johanna	10.31
22	Cseri Liza	10.31	48	Tatár Zétény Zoltán	10.31
23	des Fontaine Mark	10.31	49	Tóth Noémi	10.31
24	Farkas Benedek Máté	10.31	50	Tóth Vince	10.31
25	Felföldi Zsombor Róbert	10.31	51	Varga Donát	10.31
26	Forján Anna Bojána	10.31	52	Zsóri Levente	10.31

2019-ben konfirmációi fogadalmat tett 32 lélek, ebből 15 nő és 17 férfi, (31 fiatal, 1 felnőtt). 2020-ban konfirmációi fogadalmat tett 52 lélek, ebből 27 nő és 25 férfi, (45 fiatal, 7 felnőtt).

Házasságkötés

1	Varga Boglárka Dr. és Berényi Roland	09.05
2	Süli Petra Roberta és Szilágyi Tibor	09.05
3	Fekete Tímea és Sós Miklós Attila	09.19
4	Borsos Nóra és Olasz Attila Ádám	10.03
5	Kócsó Ildikó és Hermann Mihály	10.30

2019-ben 8 pár kötött házasságot. Ebből egy pár nem a gyülekezetünkhöz tartozik. A 7 párból 2 pár tiszta református vallású, 5 pár vegyes vallású. 2020-ben 5 pár kötött házasságot. Ebből egy pár nem a gyülekezetünkhöz tartozik. Az 5 párból 1 pár tiszta református vallású, 4 pár vegyes vallású. Áldást kívánunk a házasságkötésekre!

Halottaink

1	Asztalos Sándor	01.03
2	Pásztor Imréné	01.09
3	Fejes Sándor	01.16
4	Tóth Lajosné Sára	01.16
5	Seres Istvánné	01.17
6	Dura Endre	01.18
7	Szűcs Imre Dezsőné	01.21
8	Udvardi Gábor	01.23
9	Kecskeméti László	01.25
10	Nedényi Éva Magdolna	01.28
11	Olasz Lajosné	03.20
12	Karácsonyi Sándor	05.11
13	Fári Andrásné	05.22
14	Csiszár Jánosné Sallai Erzsébet	07.04
15	Szabó Józsefné	08.31
16	Bán József	10.02

Vigasztalást kívánunk a gyászban járóknak! 2019-ben eltemettünk 11 főt, 5 nő és 6 férfitestvérünket. 2020-ban eltemettünk 16 főt, 9 nő és 7 férfitestvérünket. A nevek között olvashatunk olyanokat, akik gyülekezetünk aktív tagjainak sorából távoztak, jelenlétük hiánya a mai napig fájó közösségünkből!

A Hódmezővásárhely - Ótemplomi Református Egyházközség hivatalos igehirdető lapja és értesítője.
Adószám 19982201-1-06 Számla szám: OTP Bank Nyrt. 11735067-20056821.
Az igehirdető lap megjelenik minden vasárnap, az értesítő évenként.
Alapította és szerkeszti Bán Csaba lp., Gilicze Rózsa Judit, Hódiné Földesi Sára,
Kissné Hatvani Erika intézményvezetők
A képek gyülekezeti közösségeinkben készültek 2020-ban.
Szerkesztőség: 6800 Hódmezővásárhely Zrínyi u. 5. |E-mail: hodmezovasarhely-otemplom@reformatus.hu
Tel.: 62/241-817 |mobil: 06 30/6954254| Nyomdai munkák: „Norma” Nyomdász Kft. – Hódmezővásárhely